הודעה על תרגום זה

ספר זה הוא תרגום מכונה של הטקסט המקורי באנגלית, שהופק באמצעות כלי תרגום אוטומטיים. הוא לא נבדק או תוקן על ידי המחבר או על ידי אדם אחר. לכן, עלולים להתרחש שגיאות, אי דיוקים, ניסוח לא נוח או בעיות עיצוב. המהדורה המקורית באנגלית נותרה הגרסה המוסמכת.

לא לסדום

ד"ר אבי ציון

© אבי ציון , 2008.

מוגן על ידי אמנות בינלאומיות לזכויות יוצרים.
כֹּל הַזְכוּיוֹת שְׁמוּרוֹת.
אין לשכפל או לאחסן במערכת אחזור מידע או להעביר חלקים מהספר הזה, ללא אישור
מפורש מהמחבר-המוציא לאור.
למעט במקרה של ציטוטים קצרים עם הוקרה כראוי.

פורסם בשנת 2008.
מאת אבי ציון בז'נבה, שוויץ.

ISBN 978-1497304727

תַקצִיר

"לא לסדום" הוא מאמר נגד הומוסקסואליות, המשתמש בטיעונים ביולוגיים, פסיכולוגיים, רוחניים, אתיים ופוליטיים.

ספר זה לקוח מתוך ספרו הגדול יותר של המחבר, ***"הרהורים לוגיים ורוחניים"*** .

תוֹכֶן

1.	להרים את הכפפה	5
2.	הומוסקסואלים מוגדרים	9
3.	נטיות הומוסקסואליות	15
4.	התפקיד הביולוגי של המין	19
5.	יחסי מין לא-רבייתיים	23
6.	סטייה וסבל	28
7.	כמה סיבות אפשריות	32
8.	שינוי רציונליזציות	38
9.	זה נבחר באופן חופשי	43
10.	חושניות וסטייה	48
11.	טומאה רוחנית	54
12.	מהותה של סדום	59
13.	מהפכה חברתית	64
14.	מגיני ומקדמי ההומוסקסואליות	70
15.	כמה סוגיות משפטיות	75
16.	קריאה להחלמה	81
17.	על הרבנים לאסור על הומוסקסואלים להיכנס ליהדות	86
18.	פילוסופיה של המשפט	97

1. מרימים את הכפפה

זהו חיבור נגד הומוסקסואליות.

למען האמת, נושא ההומוסקסואליות מאוד לא נעים לי. הייתי מעדיף להתעלם ממנו לחלוטין, כדי לא להיות מוכתם נפשית ממנו ולא להיות קשור אליו בשום צורה בתודעתם של אנשים אחרים. הומוסקסואליות הייתה קיימת בעולם סביבי כשהייתי צעיר יותר, אבל זה היה משהו שכמעט ולא נתקלנו בו. אבל בימינו, התקשורת ממשיכה לדחוף את הנושא לתודעה שלנו, כך שכמעט ולא עובר יום מבלי שהוא מובא לתשומת ליבנו בעל כורחה.

זה כאילו ההומואים אינם מסתפקים בהיותם הומוסקסואלים, אלא בנוסף רוצים לכפות את נוכחותם על כולנו. הם תוקפניים מבחינה אתית ופוליטית, ודורשים שכולם יתייחסו אליהם ויתייחסו אליהם כנורמליים. לא, יתרה מזאת: הם אפילו רוצים שכולנו נלך בדרכם, ושילדינו ילמדו לעשות זאת.

לאחרונה, בעיר ז'נבה, שוויץ, בירת המוסר הקלוויניסטי לשעבר, הושק קמפיין פרסומי מזעזע, לכאורה כדי לעודד הומוסקסואלים להשתמש

בקונדומים [1]. פוסטרים גדולים המציגים גברים עירומים משחקים הוקי ונשים עירומות [2]קרב חרבות הוצבו ברחבי העיר. משמעות לכאורה של קמפיין זה היא שספורטאים רבים עוסקים במעשים הומוסקסואליים בחדרי ההלבשה (האם זה נפוץ או לא, איני יודע), ונראה כי רשויות בריאות הציבור אחראיות חברתית להזכיר להן לנקוט באמצעי זהירות כדי להימנע ממחלות.

אבל מה לגבי חינוך הילדים שרואים פוסטרים כאלה? מה לגבי רגישויותיהן של נשמות טהורות יותר, שלעולם לא היו מעלות על דעתן אפילו על מעשים כאלה אלמלא היו מספרות עליהם? אפשר רק להניח שקמפיינים כאלה קשורים רק באופן שטחי לבריאות הציבור או מכוונים כלפי הומוסקסואלים. לאור אדישותם של המפרסמים לערך התמימות המינית, יש להניח שהמניע האמיתי של קמפיינים כאלה הוא לקדם *הומוסקסואליות*.

לפיכך, פילוסוף זה החליט לנתח את נושא ההומוסקסואליות [3]– כדי שאנשים כאלה לא ייחלצו על המהפכה המינית שלהם. הם חושבים שהם עשו זאת, מבחינה אתית ופוליטית; אבל לא, בוודאי ניתן להפריך אותם ולהביס אותם. ניתן לאתגר אותם, לא רק רגשית, אלא גם באמצעים רציונליים.

משימתנו העיקרית היא לנסות להבין את הפסיכולוגיה של הומוסקסואלים, כדי להסביר באופן אובייקטיבי מדוע הם כפי שהם, ויתרה מכך מדוע הם *לא צריכים* להיות כפי שהם (וכיצד הם עשויים להשתנות). עלינו להראות באופן משכנע שהתנהגות כזו היא חריגה ומזיקה, עבור הפרטים הנוגעים

---

[1] ז'נבה, אגב, מארגנת פסטיבל שנתי בשם "מצעד האגם", שבמהלכו כחצי מיליון איש (כולל מספר רב של הומוסקסואלים לכאורה) רוקדים שעות על גבי שעות - במקרים רבים כשהם מכורים לסמים - לצלילי "מוזיקת טכנו" מחרישי אוזניים.

[2] מה הקשר שלהם לקונדומים, אני לא בטוח. אולי הם ביסקסואלים.

[3] הייתי מעדיף לא ללכלך את הידיים שלי בנושא הזה, אבל אז עלה בדעתי ש"אי אפשר לנקות מקום בלי להעלות אבק".

בדבר ועבור החברה כולה. עלינו גם לשקול את טיעוניהם של אלו המגנים על הומוסקסואליות, ולהראות את הכשלים הכרוכים בהם.

עלינו לבחון גם את האמצעים התעמולתיים, החברתיים, הפוליטיים והמשפטיים בהם משתמשים תומכי התנועה הזו במרדף אחר מטרתם של הלגיטימציה. וכדי להשלים את הניתוח, עלינו לשקול מה ניתן לעשות כדי להתנגד למגמות האחרונות הללו בחברה שלנו.

הומוסקסואליות עברה בתוך דור אחד בלבד מפעילות אסורה לתופעה חברתית נרחבת, אפילו אופנה. זה מפתיע ומזעזע; ובכל זאת אנו מעודדים את עצמנו במחשבה ששינוי חברתי יכול לנוע באותה מהירות בכיוון ההפוך.

2. הומוסקסואלים מוגדרים

ראשית, הבה נבהיר ונגדיר כמה מונחים. סלחו לי על השפה המפורשת שלעיתים נעשה בה שימוש כאן.

בנוגע למונחים "מין" ו"מגדר": הם מתכוונים לאותו הדבר, כמובן - שניהם מתייחסים להבדל בין זכרים ונקבות. אבל המונח היומיומי יותר "מין" יכול לפעמים, בהקשר של דיון כמו זה הנוכחי, להתבלבל עם התייחסות לאקט המיני - כך שהמונח "מגדר" (ששימש עד לאחרונה רק דקדקנים) נראה לעתים קרובות עדיף.

זכרים ונקבות נבדלים זה מזה מבחינה פיזית, נפשית והתנהגותית. יש להם מבנה אנטומי שונה באופן ניכר (איברי מין, הורמונים, צורות וגדלים, מראה פנים) ומבנה גנטי (כרומוזומי מין), רגשות, מחשבות, עמדות ואופי שונים במקצת, ודפוסי התנהגות שונים במקצת. ייתכנו גם הבדלים רוחניים בין המינים (ואולי אפילו הבדלים מיניים בין נשמות).

לפיכך, מגדר הוא מכלול של גורמים רבים, חלקם ברורים, בעוד שאחרים קשים יותר להגדרה מדויקת. ובכל זאת, די מדהים כמה מהר אנחנו, ברוב

המקרים, מסוגלים "להבחין" בין גבר לאישה במבט חטוף (אם כי לפעמים אנחנו לא בטוחים או טועים בהערכה הראשונית שלנו).[4]

באופן כללי, הטרוסקסואליות מתייחסת ליחסים מיניים בין אנשים ממינים שונים - כלומר גבר ואישה, בעוד שהומוסקסואליות פירושה יחסי מין בין שני (או יותר) אנשים מאותו המין - כלומר בין שני גברים או שתי נשים.

הטרוסקסואליות והומוסקסואליות נבדלות בהתייחס ל"יחסים המיניים" הכרוכים בהם. עם זאת, מכיוון שיחסי מין הם מזדמנים, כיצד נגדיר "הטרוסקסואל" או "הומוסקסואל"? מכיוון שהדיון שלנו כאן מתמקד בהומוסקסואליות ולא בהטרוסקסואליות, עלינו להציע את הדברים הבאים.

הטרוסקסואל הוא אדם המקיים מדי פעם יחסי מין, אך תמיד עושה זאת *אך ורק* עם בן המין השני (כלומר, לעולם לא עם בן אותו המין). הומוסקסואל הוא אדם המקיים מדי פעם יחסי מין עם אדם מאותו המין (בין אם הוא או היא מקיימים מדי פעם יחסי מין עם אדם מהמין השני ובין אם לאו).

---

[4] שימו לב, למרות שזה קורה לעיתים רחוקות ביותר, שישנם מקרים גבוליים שקשה לסווג אותם. לדוגמה, אנשים שיש להם איברי מין זכריים ונקביים כאחד (הרמפרודיטים). לפי מה שקראתי, אנשים אלה הם בדרך כלל גברים או נשים בעיקר, בין אם בשל המבנה הגנטי שלהם, האיזון ההורמונלי שלהם, הפסיכולוגיה שלהם או גורמים אחרים (או שילובים של גורמים). אנשים כאלה אכן (לעתים רחוקות מאוד) מציגים בעיה קשה עבור האתיקה המינית; אך לאור הפרמטרים הרבים המעורבים, בעיה זו ניתנת לפתרון רק על בסיס כל מקרה לגופו (כלומר, באמצעות קזואיזם, תוך שימוש בתובנות חוכמה *אד-הוק*).

קושי נוסף המתעורר במקרים חריגים הוא הפער בין גנוטיפ לפנוטיפ, כלומר בין הזהות המינית הגנטית של אדם (XX או XY) לבין המורפולוגיה המינית שלו (איבר מין זכרי או נקבי). האם יש לספור זכר גנטי עם איבר מין נקבי כנקבה, ככזה הנראה לעין, או כזכר "באמת"? באופן דומה, למה יש לספור נקבה גנטית עם איבר מין זכרי? קשה לומר. שימו לב שהפרעות כאלה הן קטלניות, לרוב עקב פגמים גנטיים; כמו כן, לאנשים כאלה חסרה יכולת רבייה. השאלה הלא פתורה כאן מבחינה אתית היא: האם יחסי מין בין גבר רגיל לאישה "מפוקפקת", או בין אישה רגילה לגבר "מפוקפק", ייחשבו כהומוסקסואל או הטרוסקסואל? נראה כי תשובה אנושית היא: לפעול לפי מראה חיצוני של הגוף; אך הטרוסקסואלים קפדניים רבים יעדיפו כנראה למנוע עמימות כזו על ידי בקשה מבני זוגם לעבור בדיקה גנטית.

לפיכך, לפי ההגדרות שלנו, דו מיני, זכר או נקבה המקיימים יחסי מין מדי פעם עם גברים ומדי פעם עם נשים, או עם שניהם בו זמנית, נחשבים הומוסקסואל. כלומר, בין אם מישהו פונה רק לאותו מין לצורך יחסי מין (הומוסקסואל בלעדי) או לפעמים פונה גם למין השני (ביסקסואל) - אדם כזה, לכל דבר ועניין כאן, ייקרא "הומוסקסואל".

חשוב לציין את ההבדלים הללו, משום שאפולוגטים של הומוסקסואליות משתמשים לעתים קרובות בערמומיות בביסקסואליות כדי לטשטש הבדלים עם הטרוסקסואליות בתודעתם של אנשים. טרמינולוגיה מעורפלת משמשת לבלבול בין נושאים.

ברור שאדם יכול להיקרא הומוסקסואל רק אם הוא או היא מקיימים יחסי מין עם מישהו מאותו המין *ביודעין וברצונם* . אם הוא או היא לא ידעו שבן/בת הזוג למין הוא טרנסווסטיט או טרנסקסואל [5], או אם המעשה המיני התרחש תחת כפייה או לפני שהיה בוגר מספיק כדי להבין מה קורה, אז הוא או היא בבירור אינם הומוסקסואל, אלא פשוט קורבן של תעלולה או אונס הומוסקסואליים.

ניתן לשאול את השאלה: האם אדם שעסק בפעילות הומוסקסואלית (פעם אחת או יותר) בעבר (לאחרונה או רחוקה) ייקרא הומוסקסואל? התשובה ההגיונית תהיה: כן - אלא אם כן או עד שאותו אדם יתחרט בכנות על מעשיו בעבר ויחליט לא לחזור עליהם לעולם. שכן הומוסקסואל לשעבר שאינו מתחרט בוודאי פגיע יותר להומוסקסואליות מאשר אדם שאינו הומוסקסואל. רק הומוסקסואל לשעבר שמתחרט יכול להיקרא בצדק הומוסקסואל לשעבר.

---

[5] כאשר מתייחסים לטרנסקסואליות, עלינו להבחין בין שני סוגים. אם מישהו נולד עם מצב "אינטרסקס", כמו הרמפרודיט או מישהו שהגנוטיפ והפנוטיפ המיני שלו סותרים, נראה כי מבחינה ביולוגית ורפואית זה מוסרי לאפשר לו באופן חוקי טיפול פיזי מתקן. אבל זה שונה מאוד ממישהו בעל מבנה גוף רגיל שמשנה את מינו *במכוון* ; שכן במקרה כזה, אין הצדקה ביולוגית או היגיינית מתקבלת על הדעת לניתוח.

ישנם אנשים, כמובן, שאינם הטרוסקסואלים ואינם הומוסקסואלים. ייתכן שאין להם כלל יחסי מין (באמצעות הימנעות מרצון או ללא בחירה, מכל סיבה שהיא). הטרוסקסואלים, הומוסקסואלים ואנשים ללא פרטנרים למין עוסקים לעיתים בפעילויות הדומות למין בעצמם, כלומר לבד (אוננות) [6].

זה מביא אותנו לשאלה הבאה: מה הכוונה בהגדרות לעיל ב"יחסי מין" או "קיום יחסי מין"? הכוונה העיקרית כאן היא להתייחס ל ... *מעשים או אירועים* המייצרים תחושות מיניות אצל אחד או יותר מהאנשים המעורבים.

האם יד גרידא המלטפת את זרועו של מישהו, או נשיקה על לחיו של מישהו, או חיבוק עדין - נחשבת "מעשה מיני"? התשובה היא, כמובן, לפעמים: כן. היא כן במקרים בהם מעשים כאלה, שלכאורה אינם מיניים, מעוררים תחושות מיניות, מעורפלות ככל שיהיו, אצל לפחות אחד מהאנשים המעורבים. אפילו חיוך מפתה, טון דיבור או בושם יכולים להיחשב כתופעה טעונה מינית, מנקודת מבט זו. כאשר שופטים את טבען של פעולות רצוניות, עלינו להתמקד במיוחד בכוונתן . חיוך או ליטוף ללא כוונה מינית אינם ניתנים להשוואה כמובן לחיוך או ליטוף עם גוון מיני. אך מקרים כאלה יהיו המידה המינימלית ברצף רחב של אפשרויות.

בקצה השני של רצף זה, יש מגוון רחב של מעשים מיניים הכרוכים בשימוש פעיל *באיבר/י המין* של האדם/האנשים המעורבים. כלומר, כאשר איבר מין נגוע בפועל על ידי חלק כלשהו מגופו של בן/בת הזוג. ובין שני הקצוות הללו, יש מספר אינסופי של מעשים או אירועים אפשריים, בעלי השלכות מיניות גדולות או קטנות יותר.

עם זאת, אינסוף מגוון הפעילויות המיניות ודרגות המיניות אינו צריך להסיט את תשומת ליבנו מהסוגיה המרכזית המגדירה: האם המעשה או

---

[6] יש אנשים שמגיעים עד כדי קיום יחסי מין עם בני מינים אחרים של בעלי חיים (חיות או 'זואופיליה'). למרבה המזל, נראה שזה נדיר ביותר - אך היו זמנים ומקומות שבהם זה היה נפוץ יותר (וייתכן שזה שוב מתפשט, אם לשפוט לפי מגמות האינטרנט הנוכחיות). בהקשר הנוכחי, אנו עשויים לראות זאת כסוג מופרך של אוננות (אם כי זה הרבה יותר מזה, כמובן).

התופעה הפיזית המדוברת, בין אם מבוצעת "בקלות" או "בגסות", מייצרת או לא מייצרת *תחושות מיניות* .

ראוי להעיר כאן הערה פנומנולוגית בנוגע לאיכות המשתנה של תחושות מיניות. כל מעשה מיני מעורר סוג מסוים של תחושות מיניות – תחושות אלו אינן כולן זהות. התחושות המתעוררות במין הטרוסקסואלי שונות זו מזו, וללא ספק מרוב התחושות של מין הומוסקסואלי או אוננות. משמעות הדבר היא שהומוסקסואלים אינם נמשכים לסתם תחושה מינית, אלא ספציפית לתחושות המיוחדות שמעשים, תפיסות או דמיונות הומוסקסואליים מעוררים בהם.

3. נטיות הומוסקסואליות

כידוע לכולנו, תחושות מיניות אינן נוצרות רק על ידי מגעים פיזיים שונים, תנועות, לחצים, טמפרטורות, מראות, צלילים, ריחות וטעמים - הן יכולות להתעורר על ידי מחשבות גרידא. מעשים ומילים פיזיים הם קצה הקרחון של המיניות. דמיונות ותשוקות מנטליות יכולים באותה מידה לייצר תחושות מיניות.

אכן, רוב (אם כי לא כולן) התחושות המיניות הנגרמות לכאורה מתופעות פיזיות נובעות ממחשבות ביניים. בדרך כלל המחשבות הן אלו שיוצרות את התחושות המיניות, על ידי ייחוס ערך מיני לתופעות הפיזיות (למשל נשיקה או ריח). בהקשר זה, יש לציין כי התופעות הפיזיות של פורנוגרפיה (מגזינים, סרטונים) אינן גורמות לתחושות מיניות באופן ישיר, אלא באמצעות גירוי של מחשבות ופעולות אשר בתורן גורמות לתחושות מיניות.

לכן עולה השאלה: כיצד עלינו לסווג אנשים שהם למעשה הטרוסקסואלים או ללא בן/בת זוג למין, אך מחשבותיהם – כלומר, פנטזיותיהם ותשוקותיהם המיניות הנפשיות – מכוונות (מדי פעם או באופן בלעדי) לאנשים מאותו המין? התשובה הפשוטה היא: ככל שאנשים כאלה חווים תחושות מיניות ממשיות המכוונות לאנשים מאותו המין, "נטייתם המינית" עשויה להיחשב כהומוסקסואלית במידה זו.

שימו לב היטב שלא תוכן המחשבות הוא שקובע את הנטייה המינית. לדוגמה, אנו כאן (כותבים או קוראים את המאמר הנוכחי) חושבים על הומוסקסואליות, אך אם מחשבה מנטלית כזו אינה מייצרת בנו תגובה מינית, איננו הומוסקסואלים. מצד שני, אם ממש במחשבה על הומוסקסואליות, מישהו חווה רגשות של תשוקה או הנאה פיזית, ישנה בעיה.

אפילו אז, רגשות כאלה עשויים לנבוע רק מתחבולות הטבועות בתודעה, מהדחף שלה לפלרטט עם סתירות. הפחד מתגובות הומוסקסואליות עשוי כשלעצמו לגרום לתחושות מיניות, שכן תשומת ליבו של הנבדק נמשכת בזהירות למיקום הגופני של תחושות מיניות בחיפוש אחר תחושות אפשריות כאלה. במילים אחרות, ספק עצמי עשוי לייצר תחושות מבחן הדומות לאלו שמהן חוששים.

אף על פי כן, מלבד עיוותים חולפים כאלה של המציאות, אדם אכן עשוי לחוות תחושות מיניות ברורות ומתמשכות בנוכחות אנשים מאותו המין, גם מבלי שאי פעם עסק במעשים הומוסקסואליים. ניתן לומר בצדק שאדם כזה בעל *נטיות הומוסקסואליות* , בניגוד להומוסקסואל פעיל.

יהיה זה לא הוגן לסווג אדם זה כהומוסקסואל, נקודה, מכיוון שהוא או היא אינם עוסקים בפועל במעשים הומוסקסואליים. עם זאת, יש להבחין נוסף בין שני סוגים של אנשים בעלי נטיות הומוסקסואליות: אלו המתנגדים *לנטיות* אלה ואלו שמתרפקים *עליהן* .

ברור שאדם בעל נטיות הומוסקסואליות לכאורה, שרצונו אינו מושפע מהן בדמיונו או בפעולה, אינו דומה לאדם שמפלרטט נפשית עם נטיות אלו, גם אם מבלי ליישם אותן בפועל. במקרה הראשון, האדם שחווה תאווה הומוסקסואלית לכאורה רואה בה בלתי רצונית, ואינו מזדהה איתה, אלא

להיפך, מבקש להיפטר ממנה. בעוד שבמקרה השני, התאווה נסבלת ואף נהנית ממנה באופן חיובי, כך שהיא למעשה רצונית [7].

למרות שלשניים יש רגשות גופניים דומים עם נטייה הומוסקסואלית, ושניהם נמנעים מפעולות פיזיות מקבילות, האחד נשאר מנותק נפשית, בעוד שהשני שותף נפשית. הבחנה מוסרית ביניהם מוצדקת בבירור: הראשון חף מפשע למעשה, השני אשם למעשה, באשמה בתגובות הוויזואליות. כמובן, נטיות גופניות אלו עשויות לנבוע ממחשבות, מילים או מעשים מהעבר עם נימה הומוסקסואלית - אך במקרה אחד, העבר מתמתן על ידי ההווה, ואילו במקרה השני הוא מחמיר.

זה נאמר כבדרך אגב, כדי לעזור לאנשים עם נטיות הומוסקסואליות לכאורה המעוניינים להיפטר מהן. השיטה המומלצת זהה לזו המומלצת לכל מוזרות פסיכולוגית - לפתח מודעות גלויה לתחושות המורגשות; לאחר מכן, מודעות למקורותיהן הסופיים במחשבה, במילה ובמעשה בלתי מבוקרים; לאחר מכן, בהדרגה, באמצעות מחשבות, מילים ומעשים מודעים יותר, להביא את הנפש והגוף שלכם תחת שליטה. זוהי למעשה שיטה מדיטטיבית - ולכן טיפול טבעי, עמוק, עוצמתי ומתמשך.

בהקשר זה, ברצוני להפנות את תשומת הלב לחוסר היושר האינטלקטואלי של תומכי ההומוסקסואליות. הם משתמשים במכוון במונחים גנריים כמו "משיכה חד-מינית", החל מסדומיה בוטה ועד רגשות הומוסקסואליים מעורפלים שלא ממש מיושם עד כה, כדי *לטשטש* את ההבדלים הפסיכולוגיים והמוסריים הגדולים הקיימים בטווח הרחב הזה. המטרה וההשפעה של אוצר מילים ניטרלי שכזה היא לגרום להומוסקסואליות פעילה להיראות תמימה כמו נטייה הומוסקסואלית גרידא, או לאחרונה מחויבת כמו הראשונה. בנוסף, היא שולחת מסר לבלתי מחויבים, שכיוון שהם כבר שווים בכל מקרה, הם יכולים באותה מידה ליישם את רצונותיהם.

---

[7] הרגשות אינם מתורגמים לפעולה רק מחוסר הזדמנות, או אולי סתם ביישנות (פחד מחוסר אישור חברתי), לא מתוך דחייה מוסרית כלשהי.

4. התפקיד הביולוגי של המין

תומכי הומוסקסואליות טוענים שמדובר במשהו "טבעי", ומצביעים על כך שחלק מקופי הבונונו עושים זאת [8]. האם זהו טיעון תקף? האם האנשים הללו הם קופי בונונו? או שמא קופי בונונו הם המדריכים הרוחניים שלהם? האם הם מתכוונים שמכיוון שחלק מקופי הבונונו הם פדופילים, גם

[8] הם גם מצביעים על חלזונות אנדרוגניים. אבל במקרה הזה, ההבדלים הפיזיולוגיים עם בני אדם כה בולטים, שהטיעון אפילו לא שווה את התייחסותו. חלזונות "מאותו המין" הללו נועדו באופן טבעי להתרבות יחד, בעוד שהומוסקסואלים בני אדם אינם כאלה. זה אבסורדי כמו לטעון שגברים רשאים או צריכים לפזר את זרעיהם על הקרקע, מכיוון שעצים עושים זאת! בעוד שזרעי עצים יכולים לצמוח מהקרקע לעצים חדשים, זה לא המקרה עם זרע אנושי.

בני אדם צריכים להיות כאלה[9]? קרוב יותר לבית: האם נוכל לטעון שמכיוון שחלק מהאנשים רוצחים, כולנו צריכים לעשות זאת? ברור שלא! אתיקה לעולם אינה מבוססת על מה שאנשים (או בעלי חיים נחותים מהם) עושים או לא עושים בפועל; היא עוסקת במה שהם, כיצורים רציונליים ובעלי רצונות, רצוי צריכים או לא צריכים לעשות.

מאחר שנושא ההומוסקסואליות נוגע למין, עלינו להתחיל את ניתוח הנושא בבחינת התפקיד הביולוגי של המין. פעילות מינית הטרוסקסואלית נועדה בעיקר *לרבייה* , כדי להנציח את המין. זה ניכר ובלתי ניתן להכחשה כשאנו בוחנים את האנטומיה וההתנהגות שלנו. גבר חודר לאישה; הוא פולט זרע אשר (בדרך כלל) מפרה את ביצית שלה; זה בסופו של דבר מוליד בן אנוש חדש.

אם המעשה המיני היה רק לשם הנאה, נוחות או אהבה, אולי היו לנו אותם איברי מין, אך הם לא היו גורם מרכזי בהעברת חומר גנטי. מאפיינים אלה של מערכת הרבייה שלנו היו נעדרים. העברת גנים היא כנראה התפקיד העיקרי של איברי המין שלנו, וכל ערך נוסף לכאורה של יחסי מין - כאמצעי להנאה ארוטית, נוחות או אהבה - יכול להיות רק אגבי.

תצפית ביולוגית חשובה נוספת היא *שיש לנו אינסטינקט או דחף חזק* לקיים יחסי מין. כלומר, אנו חווים בדרך כלל רגשות חזקים באיבר המין שלנו, ובמקומות אחרים בגופנו ובנפשנו, המשפיעים עלינו לחפש יחסי מין.

---

[9] אגב, ראוי לציין כי הפרקטיקה של הומוסקסואליות על ידי חלק מקופי הבונונו אינה מרמזת על כך שפרקטיקה כזו היא טבעית ונורמלית אפילו עבור מין זה של אנתרופואיד. שכן, בהינתן שבעלי חיים אלה הם מין גבוה יותר (והם גנטית, אנטומית ובקנה מידה אבולוציוני, קרובים מאוד לבני אדם), אנו יכולים לומר בבטחה שיש להם רמה גבוהה של רצון (כמעט גבוהה כמו בני אדם, אלא שכוחותיהם הקוגניטיביים פחות רציונליים). במקרה זה, ראוי לדבר על קופי בונונו כבעלי בחירות חופשיות מסוימות, ולכן ככאלו הכפופים לשיקולים לא מילוליים של טוב ורע. הנתון הפנומנולוגי של הומוסקסואליות במין זה אינו אומר לנו האם קופי בונונו מודעים ל"עשיית רע" כאשר הם עוסקים במעשים כאלה (או האם חברים אחרים במינם עשויים למצוא זאת מעורר התנגדות או לא). לפיכך, הטיעון המועלה להגנת מעשים כאלה בקרב בני אדם, בהתייחס להתנהגותם של קופים מסוימים, הוא רק מסך עשן כדי להתחמק מהנושא.

העניין אינו פתוח לבחירה חופשית שלנו מדי פעם לשם הנאה; לא, הגוף והנפש שלנו מתוכנתים לדחוף אותנו לקיים יחסי מין לעתים קרובות או אפילו לעתים קרובות ככל האפשר.

אנו יכולים להבין בקלות מדוע קיים קונטוס כזה. תפקידו הביולוגי הוא לעודד יחסי מין ממשיים ותכופים, ולאחר מכן רבייה, כך שלמין יש סיכוי מקסימלי להמשך קיום.

יש לראות את ההנאה הפיזית של יחסי מין בהקשר זה; היא נועדה לפתות ולגרום לנו לקיום יחסי מין. ללא הגמול של ההנאה, היינו נוטים פחות לקיים יחסי מין; ואם היא הייתה מבטיחה לנו רק כאב, היינו נמנעים ממנה לחלוטין. ניתן ליישם את אותה היגיון גם על מניעים אחרים הניתנים בדרך כלל לפעילות מינית: שהיא מנחמת פסיכולוגית או מספקת הזדמנות ליצירת קשר (כלומר אהבה) בין בני אדם. אלו הן הנאות נפשיות ואף רוחניות, אשר גם הן מעודדות ומתגמלות אותנו על קיום יחסי מין.

יתר על כן, מבחינה ביולוגית, יש ערך לזוגות להישאר יחד לאחר מפגשים מיניים, משום שזה מבטיח שהילדים שהם יולדים בסופו של דבר יטופלו, כלומר זה ממקסם את סיכויי ההישרדות של המין.

משיקולים ביולוגיים כאלה, אנו יכולים להסיק בקלות שהנטייה המינית המתוכנתת בנו מטבעה היא בהכרח הטרוסקסואלית. הנטייה הטבעית והרגילה שלנו היא הטרוסקסואלית, בין אם אנחנו גבר או אישה. זה ברור מהאנטומיה של איברי המין שלנו והדחפים הרגשיים שלנו, ומההסבר המדעי של תפקידם הביולוגי.

שימו לב שמסקנה זו אינה מבוססת אך ורק על סטטיסטיקה, כלומר על ספירת שיעור בני האדם שהם הטרוסקסואלים, אם כי ניתן גם להסתמך על סטטיסטיקה, כדי לאשר שרוב האנשים בעלי נטייה זו.

5. יחסי מין לא פוריים

איש אינו מכחיש את קיומם של הומוסקסואלים – אך קיומם באוכלוסייה אינו מוכיח כשלעצמו שהתנהגות כזו היא טבעית או נורמלית. תומכי ההומוסקסואליות מציגים לעיתים נתונים סטטיסטיים (חלקם טוענים כי עד 15-20% מהאוכלוסייה הם הומוסקסואלים בגלוי או בסתר) – אך לטיעון כזה אין ערך בהוכחת נורמליות או טבעיות.

לבני אדם יש רצון חופשי – ולכן התנהגותם כפופה להערכה "אתית", ואי אפשר לקבל אותה כ"נתון" דטרמיניסטי (כמו התנהגותם של חומר דומם, חיי צמחים או צורות נחותות יותר של חיי בעלי חיים).

מודעים לחולשה זו של הטיעון הסטטיסטי, תומכי ההומוסקסואליות טוענים כעת, כי בעוד שנכון שמיניות צמחה במקור למטרות רבייה והישרדות של המין, בני אדם, כחיות גבוהות יותר הניחנות ברצון חופשי, יכולים לעקוף מרצונם את ההיבט הרבייתי של המין, ולהתמקד אך ורק בהיבטים החושניים או הרגשיים הסמוכים (אותם אנו יכולים לתייג הדוניסטי או אאודמוניסטי).

כשם שהתרבות שלנו מקבלת שסקס הטרוסקסואלי אינו חייב להיות מכוון לרבייה, כך גם סקס הומוסקסואלי (שלא נועד לעולם לרבייה) הוא – כך

אומרים – לגיטימי. מנקודת מבט זו, ההבחנה בין זכר לאישה אינה רלוונטית, וכל שילוב של בני זוג ייראה מקובל.

יתר על כן, הם טוענים, לעיסוקים מיניים שאינם קשורים לרבייה עדיין יש ערך ביולוגי, במידה שהם מקלים על חייהם של אנשים, הופכים אותם לנעימים, נוחים או אוהבים יותר. הם שואלים: מה רע בזה? כל עוד אף אחד לא נפגע, אילו התנגדויות יכולים מוסרנים להעלות?

אכן, הם ממשיכים, כל עוד הומוסקסואלים מרוצים, הם יכולים להיות חברים מועילים בחברה. הם מצביעים על הומוסקסואלים שהותירו את חותמם על ההיסטוריה: אלכסנדר הגדול, לאונרדו דה וינצ'י וכן הלאה. וישנן דוגמאות רבות עכשוויות להומוסקסואלים שהם (לפחות לכאורה) "מותאמים היטב" חברתית.[10]

טיעונים כאלה חייבים וניתנים למענה. הכשל הראשון שיש לציין הוא השקילות המוסרית המשתמעת בין יחסי מין הטרוסקסואלים שאינם לצורך רבייה לבין יחסי מין הומוסקסואליים.

כפי שראינו לעיל, ההיבטים החושניים והרגשיים של יחסי מין מוצדקים ביולוגית בהתייחס לרבייה והישרדות של צאצאים. הטבע תכנת בנו תשוקה מינית, כדי לדחוף אותנו להתרבות ולהישאר עם בן/בת הזוג שלנו כדי לטפח את הצאצאים של רבייה כזו.

תשוקה הטרוסקסואלית זו לגיטימית גם כאשר היא אינה מכוונת במודע לרבייה, או אפילו כאשר היא מכוונת במודע להימנע מרבייה (למשל, באמצעות שימוש בקונדומים או בגלולות), משום שהיא תמיד יכולה

---

[10] כמובן, זה לא אומר לנו כלום, שכן הצלחה חיצונית אינה הוכחה לאיזון ושלווה פנימיים. כיצד הרגישו והתנהגו אלכסנדר או לאונרדו בפנים לאחר זמן מה? יתר על כן, כיצד הם הרגישו לגבי חייהם ההומוסקסואליים רגע לפני שמתו - גאים והומואים, או מתביישים ונעלבים? אם שיפוטים מוסריים מבוססים על נתונים חלקיים, סביר להניח שהם יהיו מוטים; חשוב לנסות לשקול את התמונה הכוללת לאורך זמן, כדי להעריך כראוי את התנאים.

(ולעתים קרובות מאוד אכן עושה זאת, ולו רק במקרה, אך לעתים קרובות יותר באמצעות התקשרות גוברת) להוביל לרבייה ולחיי משפחה שבהמשך.

מצד שני, לעיסוקים חושניים ורגשיים הומוסקסואליים אין הצדקה כזו, שכן הם מטבעם עקרים ולא מגובשים. הם עיסוקים של אגו ללא תכונה גואלת, בדומה לפעילויות מיניות הטרוסקסואליות. מטרתם היחידה היא סיפוק פיזי או רגשי; הם מנותקים באופן קיצוני מכל בסיס ביולוגי.

זו הסיבה שנכון לומר שהומוסקסואליות אינה נטייה מינית *טבעית* - אלא נטייה מינית *סוטה מטבעה* , כלומר, כזו שאיבדה את עקבותיה ממטרתה המקורית, והוסחה לאובייקטים אקראיים (כלומר, אנשים מאותו המין). זה כאילו נתנו לקוף עט לכתוב איתו, והוא השתמש בו במקום זאת כדי לגרד את ישבנו. סקס הומוסקסואלי הוא למעשה פרודיה על סקס, סוג של משחק תפקידים מבולבל.

אין לפרש את הדיון הנ"ל כציווי ליחסי מין הטרוסקסואלים בכל הזדמנות[11] על מנת להביא כמה שיותר ילדים לעולם. אכן ניתן לראות זאת כתוכנית של הטבע; אך זכרו שהטבע מסתמך על הסתברויות כדי להשיג את מטרותיו. הכוונה היא רק שכדי לדון בכלל במין, עלינו להבין תחילה את המשמעות הטבעית שלו. ללא ניתוח מוקדם שכזה, בלתי אפשרי להבין מדוע הומוסקסואליות אינה טבעית ואף מנוגדת לטבע.

נכון שכיום אפשרי – או בעתיד הקרוב מאוד, זה יהיה אפשרי – להומוסקסואלים להביא ילדים לעולם באמצעות התערבויות רפואיות שונות. אבל כאן יש לשאול שאלות אתיות מסוימות, כמו: האם

---

[11] עם בן זוג יחיד או כל בן זוג זמין, מהמין השני. למעשה, נראה שהטבע מעדיף שבני אדם ידבקו לבן זוג אחד (או אחד בכל פעם), שכן זה נוטה להבטיח שצאצאים יטופלו. אבל גם אם נוצרות שותפויות מיניות רבות במהלך חייו של אדם, אין זה אומר שפרוצות מוחלטת היא רצויה. הטבע שלנו הופך אותנו לבררנים במידה מסוימת, כך שחלק מהבני זוג נראים מושכים יותר מאחרים. יש להודות שלעתים קרובות מדובר בגאווה מוחלטת, אך לעתים קרובות זוהי גם בחירה אינסטינקטיבית של השילוב הגנטי הטוב ביותר עבור השושלת.

הפסיכולוגיה והאושר של ילדים עתידיים של זיגודים לא טבעיים כאלה נלקחו בחשבון ברצינות? האם ניתן לדמיין גורל גרוע יותר? מהי הכדאיות ארוכת הטווח של "משפחות" מלאכותיות כאלה; איזה מין בני אדם מעוותים הם ייצרו? האם לא לכל בני האדם יש את הזכות להיוולד בנסיבות טבעיות, ולגדול עם סיכוי סביר לחיים נורמליים?

שאלות דומות ניתן כמובן לשאול בנוגע לאימוץ ילדים על ידי זוגות הומוסקסואלים. זה בוודאי פלילי להתעלם מזכויותיהם ואינטרסים של ילדים שטרם נולדו או יתומים, רק מתוך רצון להיות סובלניים כלפי הומוסקסואלים ולהתייחס אליהם כאל בני אדם "רגילים". יש להרהר באנוכיותם של אלו המחזיקים בדעות כאלה, בנכונותם להקריב ילדים רק כדי למלא את תפקיד האגו של הסובלנות והאנושיות.

6. סטייה וסבל

שנית, מכיוון שלהומוסקסואלים יש איברי מין דומים במקום משלימים, אופי הפעילות המינית שלהם אינו דומה בדיוק לזה של הטרוסקסואלים. יש להודות שחלק מהפעילויות של שתי הקבוצות דומות זו לזו: למשל אוננות הדדית, מין אוראלי ומין אנאלי, אפשריות בשני המצבים. אבל אלו בדיוק הפעילויות שאינן *מוצדקות* ביולוגית!

כאשר גבר מאבד את זרעו באמצעות פעילויות מיותרות כאלה, בין אם בת זוגו היא זכר או נקבה, הוא לא רק נכשל בקיום יחסי מין רגילים (המסוגלים תיאורטית להתרבות), אלא יתר על כן, הוא פוגע פיזית ביכולתו להתרבות (לפחות באופן זמני, באמצעות אובדן זקפה וזרע). לכן, יש להימנע מפעילויות כאלה מטעמים ביולוגיים.

יתר על כן – וזה נכון באותה מידה לגבי אישה – על ידי הסטת התשוקה הטבעית לעבר חפצים לא טבעיים, הטרוסקסואל או הומוסקסואל בהדרגה (באמצעות התרגלות) משבית את עצמו מבחינה פסיכולוגית למשימה התובענית של יחסי מין וחיים הטרוסקסואלים ישרים. גם אם גבר או אישה הם בתחילה דו-מיניים בהשקפה, התנהגות הומוסקסואלית בוודאי גובה מחיר ובסופו של דבר מנתקת אותם מפעילות הטרוסקסואלית.

כמובן שניתן לטעון שהומוסקסואלים עושים טובה לשאר האנושות בכך שהם *אינם* מתרבות. לאור התפוצצות האוכלוסין העולמית, עם כל השלכותיה המרושעות על רווחתנו הכלכלית והחברתית, והרס הסביבה המתמשך, ניתן לראות בכך שירות ציבורי לא להתרבות. אולי זהו הרעיון של גורמי בריאות הציבור שמעודדים פרקטיקות כאלה; אבל האם זה רעיון טוב?

ניתן גם לטעון כי, בכך שהם לא מצליחים להתרבות, הומוסקסואלים מציבים את עצמם מרצונם מחוץ לקטגוריה של אלו המתאימים לשרוד (כמו ב"הישרדותם של המתאימים ביותר" הדרוויניסטית). כלומר, ניתן לראות את הדיסאוריינטציה המינית שלהם מבחינה ביולוגית כביטוי לחוסר התאמה מובנית כלשהי לעולם הזה - מה שגורם להם להיבחר באופן טבעי *ממנו* .

בואו נעבור, כעת, לניתוח פסיכולוגי יותר, ונעלה התנגדות שלישית לטיעון של תומכי ההומוסקסואליות. הם טוענים שהומוסקסואליות הופכת אנשים מסוימים למאושרים - או לפחות "גייז" (כלומר, עליזים מהנאה, המאופיינים בשמחת *חיים*). אם זה היה נכון, זה היה יכול להוות טיעון ביולוגי להומוסקסואליות, מלבד רבייה. אבל האם זה נכון? אפשר לפקפק בכך מאוד [12].

זה אולי נראה נכון עבור אנשים מסוימים בטווח הקצר, אבל הכל נוטה להצביע על כך שמראית עין כזו מטעה וכי במוקדם או במאוחר האדם הנוגע בדבר יורגשו השלכות כואבות. עבור רוב ההומואים, ההשלכות השליליות כנראה אינן מאחרות לבוא. וגם כאשר ההומוסקסואל שומר על

[12] התצפית שלי על הומוסקסואלים, גברים ונשים, שפגשתי במקרה במהלך השנים, הותירה בי רושם שהם מאוד לא בוגרים, בצורה בסיסית וטרגית; ותחושה של ריקבון עמוק סביבם, כאילו עולמם הוא מקום עצוב ואפור מאוד. כל עליצותם החיצונית נראית לי כציפוי עצבני. בהינתן הזדמנות להיות עצמם בציבור, הם מפגינים את גסות הרוח והוולגריות העמוקות שלהם (לא במפתיע, בהתחשב במחשבותיהם ובמעשיהם הטמאים).

פנים אמיצות ו"עליזות" (לצורך הצדקה עצמית) כלפי חוץ, הוא או היא מכירים היטב את הכאב והסבל המתרחשים בפנים.

זה נכון אפילו בחברה המערבית של ימינו, המתירה ומגנה על הומוסקסואליות, ולא רק בחברות מסורתיות יותר, האוסרות ורודפות אותה. שכן אין לחשוב שהאומללות הפרטית של ההומוסקסואל נובעת מדחייה חברתית; אלא היא נובעת מהעובדה שהומוסקסואליות נוגדת את הזרם. בהיותה לא טבעית מבחינה פסיכולוגית, כמו גם מבחינה פיזית, היא בוודאי תוביל לסבל (כלומר, ליותר סבל ממה שהטרוסקסואליות כרוכה בו).[13]

השימוש במילה "גיי" (ולצורך העניין "גאווה") הוא בבירור רק תכסיס פרסומי, מופע של יהירות (יומרה). חבל שהשפה האנגלית, מאז שמילה זו נחטפה על ידי הומוסקסואלים, איבדה מילה חשובה (שהפכה לבלתי אפשרית לשימוש מבלי לעורר את הקונוטציה החדשה, ההומוסקסואלית). בלשנים מודעים היטב לאופן שבו מילים משמשות לעתים קרובות בדיוק בהיפך ממשמעותן המקורית.[14]

---

[13] גם אם צעירים הומוסקסואלים עשויים להיראות בשלב ראשון נקיים ונורמליים, בהמשך הם יסבלו באופן טבעי מבושה ואשמה, ומהשפעות שליליות אחרות של מחשבותיהם ומעשיהם החריגים. זהו חוק טבע - החל באותה מידה על צעירים הטרוסקסואלים שבוחרים באורח חיים מופרז. אורח חייו של אדם אף נכתב בסופו של דבר על פניו ושפת גופו: *תמונתו של דוריאן גריי* היא עדות מצוינת לתצפית נפוצה זו של הומוסקסואל מפורסם (אוסקר ווילד).

[14] לדוגמה, הפועל 'לסנקש' עשוי להיות פירושו להתיר או להעניש. שימו לב שלא רק המילה "גיי" נחטפה, אלא גם המילה "גאווה". המילה האחרונה נועדה, כמובן, להעביר שהומוסקסואלים "גאים" במה שהם (ולא מתביישים, כפי שאחרים סבורים שהם צריכים להיות). אבל הביטוי "גאווה גאה", המיושם על הפגנות רחוב של הומוסקסואלים, משתמש במונח "גאווה" במובן המצוי ב"גאווה של אריות" (כלומר קבוצה חברתית של אריות, מלכי הג'ונגל). גם האחרון הוא גניבת מילה שמסיטה ומטמאת לנצח את המשמעות המקורית.

7. כמה סיבות אפשריות

בבסיס ההומוסקסואליות עומד כישלון בסיסי בהתייחסות נכונה לאתגר השגרתי של המין. הרבה לפני שמתעוררת "בעיית זהות", ההומוסקסואל הוא פשוט *הטרוסקסואל כושל* . כלומר, כל אחד (כל אחד לפי מינו, כמובן) ניחן באופן טבעי באותם רגשות פנומנליים (אלה המניעים את המיניות), אך ישנם אנשים שאינם מצליחים לזהות נכון את האוריינטציה האמיתית של רגשות אלה, או שאינם מצליחים להתמיד בניסיון למלא את דרישותיהם הגלויות.

יש אנשים שהופכים להומוסקסואלים משום שעברו התעללות מינית כילדים או מתבגרים, על ידי ילדים גדולים יותר או על ידי מבוגרים. הם מרגישים מלוכלכים ומבוטלים לצמיתות מחוויות מוקדמות אלה, ותמיד מתביישים או חוששים להתמודד עם בני המין השני כתוצאה מכך. לדוגמה, אישה עשויה להיות קורבן לאונס הטרוסקסואלי כילדה, ומאז ואילך פחדה ותיעבה גברים, והרגישה בנוח רק עם נשים אחרות. או שוב, גבר עשוי בילדותו להיות מתעלל על ידי הומוסקסואל, ולאחר מכן הרגיש מתבייש מדי בחוסר המזל שעבר מכדי להתמודד עם נשים בביטחון.

חלק מהילדים והמתבגרים חווים חוויות מיניות מוקדמות בינם לבין עצמם, שהן במקרה הומוסקסואליות (כלומר, אולי היו יכולים להיות הטרוסקסואלים, אילו הזדמנויות אלו היו נקרות בפני עצמן). הדחפים

המיניים של ילדים אלה רק מתחילים להתפתח, ואין להם מושג במה הם עוסקים. הם מתנסים בינם לבין עצמם, במיוחד בימינו, כאשר מבוגרים עושים מעט מאמץ להגן עליהם מפני השפעות רעות כמו פורנוגרפיה. במקרים מסוימים, ילדים כאלה הופכים להומוסקסואלים כמבוגרים, לאחר שהתרגלו או רכשו טעם לסוג מסוים של מפגש מיני [15].

(חשוב מאוד לציין תצפית זו, למטרות טיפוליות: בשורש ההזדהות העצמית של הומוסקסואלים רבים עם ההומוסקסואליות שלהם טמונה *אובססיה...) התקשרות* לחוויות מיניות מוקדמות, אותן הם מקשרים בטעות נפשית לתשוקה מינית ולסיפוק באופן כללי. הם חושבים שהתקשרות כזו מעידה על נטייה טבעית כלשהי שלהם, אך זוהי פשוט נטייה נרכשת וניתנת לביטול. הבעיה הכרוכה בכך אינה חוקתית, אלא רק מגבלה פסיכולוגית, חוסר אינטליגנציה.)

אבל תרחיש זה אינו הדרך העיקרית. אדם עשוי להתחיל את חיפושו אחר בן/בת זוג הטרוסקסואלי באופן טבעי למדי; אך, לאחר כישלון אחר כישלון בחיפוש זה, הוא או היא עלולים בסופו של דבר ללכת בכיוון ההפוך, בדרך של פרס ניחומים או תחליף. זה עשוי להתחיל באופן מהוסס בהתחלה - ואז להפוך להרגל ולהעדפה. זה קורה לפעמים בגיל מבוגר יותר, אפילו לאחר חיים שלמים של הטרוסקסואליות, כאשר כל האטרקטיביות אובדת.

---

[15] יש כאלה שלוקחים חקירות ילדותיות כאלה באופן מילולי עוד יותר והופכים לפדופילים, המנסים לנצח לשחזר את רגשותיהם המיניים החדים מילדותם. כמובן, לא כל הפדופילים הם הומוסקסואלים. אבל לא במקרה המילה הישנה (הפחות "פוליטיקלי קורקט") להומוסקסואל הייתה "פדראסט" (ממילה יוונית שפירושה "אוהב בנים"). כמובן, לא כל ההומוסקסואלים הם גברים - הכמיהה לחזור לילדות נמצאת לעתים קרובות גם אצל נשים. שימו לב שפדופיליה אינה מוגבלת לגברים או נשים זקנים ומלוכלכים - פדופילים הם לעתים קרובות צעירים למדי, בשנות העשרים או השלושים לחייהם. במקרים האחרונים, כמובן, איננו יכולים לדבר על חזרה לילדות, אלא עלינו לכנות זאת התפתחות מעוכבת: הם מעולם לא עזבו את הילדות, כלומר גילם המנטלי לא עקב אחר גילם הפיזי.

לא משנה היכן וכיצד נרכשת הפחד מהמין השני. ייתכן שזה נובע מדחייה חוזרת ונשנית (מסיבה כלשהי, למשל חוסר מושכות פיזית או פסיכולוגית), או שהסיבה עשויה להיות כישלון הורי כלשהו באהבה או בחינוך (הגורם לביישנות או חוסר התאמה) [16]. תהיה הסיבה אשר תהיה, האתגר הביולוגי של להפוך את עצמך למסוגל למצוא בן זוג (מתאים) לרבייה לא נענה כראוי, וזהו. מכיוון שהדחף המיני הבסיסי, או הליבידו, נשאר פעיל, אפילו באופן בלתי נשלט, המפסיד האומלל מחפש פורקן אחר.

חלק מהמפסידים במשחק ההזדווגות בוחרים באוננות; אחרים בקדושה באמצעות הימנעות (צניעות, פרישות). חלקם הופכים לאנסים; חלקם הופכים לאמנים גדולים או לאלופי ספורט. וחלקם בוחרים בהומוסקסואליות.

כמובן, ישנן דרכים רבות אחרות בהן ניתן לאמץ הומוסקסואליות. יש אנשים שהולכים בדרך זו כאסטרטגיית חיים - וחושבים שהם יכולים להתפתח בקלות רבה יותר בחיים באמצעות פיתוי הומוסקסואלי, כלומר באמצעות זנות חד-מינית לטובת תועלת כלכלית או חברתית. דרך נוספת, אולי המזיקה ביותר, להומוסקסואליות - הנפוצה כיום בשל האידיאולוגיה הרווחת כיום שזה בסדר, שזה טבעי ונורמלי - היא לעשות זאת במכוון, בדרך של ניסוי, לכאורה לשם ההנאה שבדבר. יש אנשים שוודאי פשוט נסחפים לתוכה באופן לא מודע, תחת השפעה בלתי מעורערת של עמיתיהם או התקשורת.

---

[16] ישנם משקיפים הטוענים שהומוסקסואליות, בין אם זכר או נקבה, נובעת לעתים קרובות מכך שהאב פסיבי מדי או נעדר, ושהאם זקנה מדי או שתלטנית מדי. אך יש להדגיש כי סיבות "סביבתיות" כאלה אינן יכולות להיחשב כקובעות את *ההומוסקסואליות* . מכיוון שהומוסקסואלים הם בני אדם, יש להם רצון חופשי. גורמים סביבתיים (כמו בעיות משפחתיות או הקשר חברתי) יכולים *להשפיע רק בצורה חזקה* על ההתנהגות, אך הקורבן עדיין חופשי להתנגד ללחץ של השפעות אלו וללכת בדרכו שלו. אין תירוץ, אין הצדקה אמיתית, בהתייחסות לגורמים חיצוניים כאלה. למרות עוצמת השפעתם הפסיכולוגית, כבוד האדם נותר אפשרי.

זו טעות לצפות שלא יהיו השלכות פסיכולוגיות וקיומיות שליליות מבחירות כאלה, רק משום שהן נעשו מרצונן החופשי, עם "מצפון נקי" כביכול. שכן לא האופן שבו אדם נכנס להתנהגות כזו הוא הסכנה שלה, אלא טבעה הטבוע בהתנהגות עצמה. גם אם אינו חושש ממנה, סכנותיה נותרות קיימות.

היבט אחד של מערכת היחסים ההומוסקסואלית שיש לשים לב אליו הוא היחס בין שליטה לכניעה, שלעתים קרובות כרוך בו, ברמה כזו או אחרת, במודע או שלא במודע, בין אם בני הזוג הם גברים או נשים. שותפויות לא אחידות כאלה אכן מתרחשות גם ביחסים הטרוסקסואלים, אם כי שילובים של גברים ונשים בדרך כלל משלימים. אבל במקרה של יחסים הומוסקסואליים, חוסר האיזון הוא רדיקלי ובלתי נמנע יותר, ו"סדר ניקוב" הוא חלק בלתי נפרד מהקיום החברתי המשותף בין שני גברים או שתי נשים.

בהומוסקסואליות, בגלל הדמיון האנטומי בין בני הזוג, אחד מהם חייב למעשה "לשנות מין" (ולו רק מבחינה התנהגותית), כדי ליצור איזון "יין-יאנג". בקרב גברים, אחד הגברים חייב להפוך לנשי, דמוי אישה; בקרב נשים, אחת הנשים חייבת להפוך לגברי, דמוי גבר, "בוץ'". שינוי אישיותי מחפיר זה מזיק לשני בני הזוג, וגורם לשניהם לסתור את זהותם המינית והאנושית האמיתית. כולם הופכים למשהו פחות מזכר או נקבה, ולכן למשהו שכבר אינו אנושי לחלוטין.

במילים אחרות, לא איזושהי בעיה של זהות מינית מקורית היא שמובילה להומוסקסואליות; אלא, הומוסקסואליות היא זו שמייצרת בעיות עמוקות של זהות מינית. טרנספורמציות וספקות כאלה עלולים לגרום לסבל עמוק ומתמשך אצל האנשים הנוגעים בדבר. פשוט אי אפשר לצפות שהן יהיו חסרות השפעה וחסרות כאב.

8. שינוי רציונליזציות

השקפת החברה שלנו על הומוסקסואליות עברה שינויים רבים בעשורים האחרונים. בזמנו, הומוסקסואליות זכתה ליחס לא נעים מטעמים דתיים, בגלל האיסור המקראי עליה. הומוסקסואלים היו מושא לבוז וללעג; אנשים מצאו אותם דוחים ונמנעו מהם ככל האפשר.

אז הגיע "השחרור המיני" של סוף שנות ה-60 ותחילת שנות ה-70, כאשר ההיפים בחרו בהפקרות מינית - שלמרות שבדרך כלל הייתה הטרוסקסואלית, כללה לעיתים מפגשים הומוסקסואליים.

בערך בתקופה זו, החלו תומכי הומוסקסואליות לטעון שיש להתייחס אליה כ"מחלה " *נפשית* , הנגרמת מנסיבות משפחתיות וחברתיות *שליליות*, ולכן יש להצדיק אותה בחמלה. מתנגדי ההומוסקסואליות נטו בתחילה לקבל את השינוי הסמנטי הזה, וראו בכינוי "מחלה" מעין עלבון הולם, תחליף חילוני לרעיון הדתי של חטא. אחרי הכל, מי ירצה להיחשב מופרע נפשית (אפילו כקורבן)?

כשהבינו את הקונוטציה השלילית הזו, החלו תומכי ההומוסקסואליות לטעון שהיא נורמלית, במובן שחלק מהאנשים מתוכנתים כך על ידי הטבע, כלומר, לחלק מהאנשים אולי יש גנים ייחודיים אלה, המהווים מעין מגדר שלישי (או מגדרים שלישי ורביעי, אם נבחין בין הומוסקסואלים גברים

ונשים). הם ביקשו בדרך זו להכשיר הומוסקסואליות כחטא ולא כמחלת נפש, אלא כמשהו טבעי אם כי יחסית נדיר.

עם זאת, מעולם לא נמצאו "גנים הומוסקסואליים" (אם כי כמה חוקרים זכו לרגע לתשומת לב תקשורתית בטענה שמצאו גנים ייחודיים כאלה). ואם תחשבו על זה - גנים כאלה כמעט ולא יעלו על הדעת ואף בלתי סבירים מאוד על פי תורת האבולוציה. שכן הומוסקסואליות היא מעצם הגדרתה לא גן רבייה; לכן, אם גן כזה היה נוצר אי פעם על ידי מוטציה ספונטנית, הוא היה נבחר באופן טבעי עד מהרה מהקיום!

רעיונות דמיוניים של "נשמת אישה בגוף גבר" או "נשמת גבר בגוף אישה" הועלו על ידי המשוררים, ורמזו כי לנשמות יש מגדר וכי אלו יכולות איכשהו להיכנס לסוג גוף שגוי.[17]

בעלי החשיבה המדעית הציעו כי הורמוני מין עשויים לעיתים לעקוף את קביעת המגדר של כרומוזומי המין, תוך התעלמות מהעובדה שכל התאים של אדם נתון מכילים את אותם כרומוזומי מין, כך שגם אם חוסר איזון הורמונלי מייצר מאפיינים מיניים יוצאי דופן גלויים, המגדר הבסיסי עדיין חרוט גנטית (כך ששום טיפול הורמונלי או ניתוח לשינוי מין לא יוכלו להסתיר את המין האמיתי).[18]

---

[17] באופן כללי יותר, הוצג אידיאל חדש של אנושיות, מעין יצור יוניסקס אנדרוגיני וביסקסואלי. גברים התבקשו לממש את האישה שבתוכם ולהפוך לפחות מאצ'ואיסטית; ונשים התבקשו לממש את הגבר שבתוכן ולהפוך ליותר מאצ'ואיסטית. תספורות וביגוד יוניסקס הפכו לאופנתיים. גברים (המתוארים בדרך כלל כבריונות) עודדו להיות רגישים יותר, דברנים ובוכים; בעוד שנשים (המתוארות בדרך כלל כקורבנות) התבקשו להתעקש ולהילחם בחזרה. תקיפה כללית זו על "תפקידי מין" הייתה מוצדקת כמובן במקרים מסוימים ובמידה מסוימת, במידה שמטרתה הייתה שוויון חברתי, כלכלי ומשפטי בין גברים לנשים; אך היא שימשה גם כתחבולה במאבק הספציפי יותר למען הומוסקסואליות.

[18] בכל מקרה, לא נמצאו הבדלים משמעותיים באיזון ההורמונלי בין הומוסקסואלים להטרוסקסואלים באופן כללי - כלומר, סיבה פיזית מוצעת כזו אינה הסבר מספק.

המדענים הצביעו גם על אנדרוגינוסים, ועל סטיות מגדר דומות, שחלקן נובעות ממצבים הורמונליים חריגים, אחרות מחריגות גנטיות. לפיכך, ישנם אנשים שיש להם גם פין וגם נרתיק; או שוב, ישנם אנשים עם שילוב כרומוזום מין YY (או אפילו שילובים נדירים יותר כמו XYY, XXX או XXXX), במקום XX הרגיל של נשים או XY של גברים.

עם זאת, מקרים כאלה הם נדירים ביותר, וקיומם אינו יכול להתפרש כהסבר מדעי להומוסקסואליות, שכן אנשים כאלה אינם בהכרח הומוסקסואלים, ואת הרוב הגדול של ההומואים בוודאי לא ניתן לסווג בקטגוריה זו של אנומליה פיזית.

כל הדיבורים ה"מדעיים" הללו נועדו כמובן רק להטעות אותנו, פשוטי העם, ולגרום לנו להאמין שהומוסקסואליות אינה נתונה לשיפוט מוסרי. מטרתם של האפולוגטים הייתה לאכול את העוגה שלהם; כלומר, להציג הומוסקסואליות עקב בעיות *פיזיות יוצאות דופן* , וכך, למרות היותה חריגה, משהו טבעי למדי - מה שמרמז שעלינו לחוש רחמים והתחשבות כלפי הומוסקסואלים (כפי שהיינו חשים כלפי כל אדם עם מוגבלות פיזית).

אבל עמדה זו הותירה הומוסקסואלים קצת פחות מ"הומואים", ומרמזת עליהם כקורבנות (לגום), אם לא של החברה, אז לפחות של הטבע. היא לא נתנה להם לגיטימציה מלאה, אך עדיין הותירה אותם במעמד של אזרחים סוג ב'. בנקודה זו החלה מתקפה אתית, שהכריזה על הומוסקסואליות כבחירה חופשית של בני אדם בוגרים, אחראיים ומכובדים לחלוטין - בחירה לגיטימית ואף ראויה לא פחות מהטרוסקסואליות הרגילה.

כל אחד יכול להחליט בעצמו, טענו, ומי *אתה* *שתשפוט*? כלי תקשורת ופוליטיקאים שונים התערבו, וחוקי האומות שונו. אפילו חוקות תוקנו, ו"זכות אדם" ל"שוני" מיני הוכרזה ונאכפה. ננקטו צעדים מנהליים אקטיביים כדי להבטיח שהומואים יטופלו כאזרחים שווים; נאסר על אנשים לנדות אותם.

9. זה נבחר באופן חופשי

אני אומר: בסדר. הגישה האחרונה הזו היא למעשה התפתחות טובה, משום שהיא משלימה מעגל ומכירה במה שהמסורות הדתיות רמזו במקור: כלומר, שהומוסקסואליות היא התנהגות שנבחרה באופן חופשי. כלומר, הומוסקסואלים אינם נאלצים לעשות זאת על ידי שום כוח פיזי או נפשי שמעבר לכוחותיהם להתנגד לו; הם יכולים לבחור אחרת. הם בוחרים בחופשיות להיות מה שהם ולעשות את מה שהם עושים, ולכן אחראים מוסרית למצבם ולהתנהגותם.

הטענות על מחלה נפשית או פיזית או אנומליה נדחו למעשה הצידה, וחזרנו לנקודת ההתחלה, עם שינוי אחד בלבד: כעת, ה"רשויות" האתיות והפוליטיות הנוכחיות תומכות בהומוסקסואליות, בעוד שקודמיהם התנגדו לה. בעבר, הומוסקסואלים נחשבו לאנשים חופשיים שבחרו בדרך שגויה; כעת, הם נחשבים לאנשים חופשיים שבוחרים בדרך ניטרלית (אם לא מומלצת באופן חיובי). ההערכה שונה; אך כולם מסכימים על עובדת הבחירה החופשית.

הדבר הטוב הוא שהשקרים והתירוצים השונים למעבר להגנת ההומוסקסואליות, שסקרנו לעיל, ננטשו סוף סוף, ו"העמדה האתית" של האפולוגטים מוצגת כעת בבירור ובכנות. כעת, לאחר שדחפנו הצידה שורה של סוגיות לא רלוונטיות מבחינה לוגית, כולנו יכולים לחזור לסוגיה

המרכזית, שהיא: האם התנהגות זו, שכולם מודים שהיא בחירה חופשית, *מוסרית, לא מוסרית או לא מוסרית?*

כעת, מוסר אינו עניין של גזירה, בין אם על ידי רשויות דתיות, פילוסופים של מוסר, רופאים, פסיכיאטרים, סקסולוגים, עיתונאים או מחוקקים. לא ניתן לכפות אותו באופן שרירותי, אלא יש לטעון לטובתו בצורה משכנעת.

לאור זאת, יש לציין מיד כי העמדה שאומצו על ידי תומכי ההומוסקסואליות היא *שרירותית מבחינה לוגית* – אין להם טיעונים (שאני שמעתי עליהם, בכל אופן) המדגימים באופן רציונלי שהומוסקסואליות היא מוסרית או לפחות לא בלתי מוסרית. הטיעון היחיד שלהם הוא טיעון רלטיביסטי, אפילו ניהיליסטי – טענה שאין דבר כזה מוסר, או שאין דבר כזה ניתן לדעת דרך ההיגיון. הם אומרים, למעשה: תתעסקו בעניינים שלכם – אלה מבוגרים בהסכמה [19]!

אבל התנגדות של *ipse dixit* לשיח האנטי-מוסרי שלהם היא בלתי נמנעת מבחינה לוגית. על ידי גינוי שיפוט מוסרי ככזה, הם נוקטים במעשה של שיפוט מוסרי [20]. חולשה נוספת של הטיעון המזלזל שלהם היא שהם מיישמים אותו *באופן סלקטיבי מאוד* , כנוח למטרותיהם. הם בהחלט רואים את ההגנה הפוליטית והתקשורתית שלהם על הומוסקסואלים כמוסרית, שכן הם מגיבים במעין "זעם צודק" כאשר מישהו (כמו המחבר הנוכחי, במאמר הנוכחי) מטיל ספק או מתנגד ליוזמות התיאורטיות והמעשיות שלהם בהקשר זה.

לפיכך, עמדתם אינה עקבית מבפנים; היא סותרת את עצמה באופן פורמלי.

---

[19] אם כבר מדברים על מבוגרים בהסכמה, קחו בחשבון את הסיפור המגעיל הבא שפורסם בחדשות הטלוויזיה (אני חושב שאני צודק בפרטים). לפני מספר חודשים, בגרמניה, גבר נשפט והורשע בקניבליזם. הוא פגש גבר אחר באינטרנט, והם הסכימו הדדית שאחרי קיום יחסי מין הומוסקסואליים, הוא יהרוג ויאכל את הגבר השני, וזה בדיוק מה שקרה, כנראה במצפון נקי. העובדה של הסכמה כמובן אינה הופכת מעשה למוצדק מבחינה אתית.

[20] ל"תתעסק בעניינים שלך" יש צורה הגיונית של ציווי אתי - תוך שהוא טוען שהוא מעל לכל הציוויים האתיים.

יתר על כן, ישנם תחומים רבים אחרים של פעילות אנושית שבהם אותם אנשים מכירים בקלות בכוחה של התבונה להחליט יתרונות וחסרונות בנוגע להתנהגות אנושית - רק במקרה יוצא דופן זה (כלומר, הומוסקסואליות), ואולי בעוד כמה מקרים עם נטיות מהפכניות דומות, התבונה נחשבת (על ידם) כלא מסוגלת לשפוט ולייעץ, וכל דיון או ספק אסורים (כלומר, לא מוסריים לדעתם). זהו רק ניסיון הפחדה ובריונות אינטלקטואלית מצידם.

מבקרי ההומוסקסואליות, לעומת זאת, פונים לאינטליגנציה ולשכל הישר של אנשים. לעיל כבר הצגנו כמה טיעונים נגד הומוסקסואליות, שניתן לאפיין אותם כטיעונים אתיים, דהיינו ניתוח התפקיד הביולוגי וההצדקה של מין, אשר, בתקווה, נשאו בו שכנוע ניכר. עדיין יש להדגיש שתי קבוצות טיעונים נוספות: קבוצה אחת המבוססת על שיקולים פסיכולוגיים ורוחניים יותר, וקבוצה נוספת המבוססת על שיקולים חברתיים ופוליטיים יותר.

היבט חשוב של בחירה חופשית *שיש* לציין כאן הוא הבא. לומר שמשהו נבחר באופן חופשי פירושו שגם אם יהיו הכוחות והפיתויים הפנימיים והחיצוניים חזקים יותר הפועלים על האדם המדובר, יש לו או לה את הכוח הרצוני להתנגד להם. רצון לא יכול להיות גם חופשי וגם נקבע באופן סיבתי; השפעות שליליות מקשות על משימת הרצון החיובי, אך הן לא יכולות להכריע אותו פשוטו כמשמעו.

יתר על כן, אם אדם *מאמין* שאין לו כוח התנגדות לדחף כלשהו, כוח ההתנגדות שלו מצטמצם באופן יחסי. כדי לפעול באופן החלטי, יש להאמין שהפעולה המדוברת אפשרית או מועילה. האמונות שיש לאדם *משפיעות על* רצונו לפעול; אמונותיו הן בין הכוחות המשפיעים (אם כי אינן קובעות) על דרך הפעולה שלו.[21]

---

[21] בנוגע להשפעות על הרצון, ראו את ספרי הקודם *"רצון ומושגים סיבתיים קשורים"* , פרקים 6-5.

מכאן נובע שהפילוסופים, הפסיכולוגים ותומכים אחרים, אשר (בדרך זו או אחרת) אומרים להומוסקסואלים שהם אינם יכולים להתנגד לדחפים ההומוסקסואליים שלהם או לשנות את דרכם (זה כמובן לא נכון - שקר), למעשה משפיעים עליהם להיכנע לדחפים אלה ולהמשיך בדרכם. כלומר, הם מקשים על אנשים עם נטיות הומוסקסואליות להישאר סטרייטים או על הומוסקסואלים להתגבר על העדפותיהם הנוכחיות.

לפיכך, תומכי ההומוסקסואליות למעשה *מסיתים* אנשים להומוסקסואליות; הם מחריפים את בעיותיהם. לעומת זאת, מתנגדי ההומוסקסואליות עוזרים להומוסקסואלים בפועל או פוטנציאליים לקבל החלטות מושכלות, בכך שהם מזכירים להם שכבני אדם שניחנו ברצון חופשי - הם אדונים או פילגשים פוטנציאליים של התנהגותם המינית. שאלו את עצמכם: מי מבין השניים באמת טוב יותר אליכם - מישהו שדוחף אתכם לחולשה או מישהו שנותן לכם כוח?

10. חושניות וסטייה

שיח אתי באופן כללי אינו אפשרי מבחינה לוגית ללא הודאה בכך שהוא נוגע ליצורים בעלי כוחות קוגניציה, רצון והערכה [22]. ללא כוחות אלה, אין על מה לדון, אין תועלת בדיון על שום דבר, אין אף אחד שיעשה או יבין את הדיון או יישם את מסקנותיו הלכה למעשה. במילים אחרות, עלינו להתחיל בהכרה כאן שאנו מדברים על בני אדם, בעלי יכולת רציונלית ורצון חופשי. אם בני אדם היו מכונות או כפופים לגורל, לא היה ויכוח.

יתר על כן, אתיקה אינה יכולה להיות מוגבלת לשיקולים פיזיים ו(במובן הצר) נפשיים, אלא חייבת להשתרע על שיקולים רוחניים. להיות בעל יכולות קוגניציה, רצון והערכה פירושו להיות בעל נשמה, כלומר חיים רוחניים. לבני אדם יש נשמה (הנקראת גם רוח), שגם האינטרסים שלה (כלומר, תועלת או נזק) חייבים להילקח בחשבון, יחד עם האינטרסים של גופם ונפשם. התעלמות או התעלמות משיקולים אלה משמעה כשל בהבנת יסודות האתיקה.

לפיכך, אתיקה – המדע של מה שאנחנו (אנשים) מותר או צריך לעשות או לא לעשות – צריכה להתפתח תוך מודעות לכל היבטי הטבע האנושי

---

22 בנוגע לתנאים המוקדמים הלוגיים של שיח אתי, ראו את ספרי הקודם *"רצון ומושגים סיבתיים קשורים"* , פרקים 18-17.

והקיום האנושי – לא רק גורמים פיזיולוגיים (כולל גנטיים) וגורמים פסיכולוגיים (כולל השפעות משפחתיות, חברתיות ותרבותיות), אלא באותה מידה גורמים רוחניים (התפיסות והתפיסות, הפעלת הרצון ושיפוטי הערך של האדם האינדיבידואלי בתוך הגוף והנפש).

יש לשקול את כל הגורמים השונים הללו ולשקול אותם. סירוב להכיר בתחום זה או אחר הוא בורות, טיפשות, בלבול אינטלקטואלי או חוסר יושר – זוהי אינה עמדה לגיטימית מדעית.

כבר עסקנו (בדיון לעיל) בכמה מהסוגיות הברורות יותר; כאן, נתמקד בכמה סוגיות רוחניות רלוונטיות. כאן, עלינו להדגיש שתי גישות, שתי תנוחות ונטיות של הנשמה, שהן מזיקות או הרסניות מבחינה רוחנית. סטיות אלו אינן נמצאות אך ורק בהומוסקסואליות, אלא אולי נמצאות בה בעוצמה רבה יותר מהרגיל.

ההיבט הראשון הוא ***חושניות מוגזמת*** , כלומר אובססיה נפשית לתחושות מיניות [23]. ההשפעה הרוחנית של גישה זו היא שהיא משאירה את האדם קשור לאינסטינקטים נמוכים יותר, גם כאשר אין להם ערך פיזיולוגי או פסיכולוגי מוכח.

אם לגבר או אישה אין בן/בת זוג מינית מהמין השני, או ויתר/ה על התקווה למצוא אחד כזה (בשל מוגבלות כלשהי, גיל מבוגר או כל סיבה אחרת), אזי באופן הגיוני אותו אדם צריך להקדיש את עצמו/ה למטרות רוחניות יותר. שמירה מלאכותית על תשוקה מינית והנאה באמצעות אוננות, או אמצעים סוטים אחרים כמו הומוסקסואליות, אינה משרתת שום מטרה מועילה.

זוהי מעין היקשרות אידיוטית לרוח רפאים של האוריינטציה המקורית והטבעית של התשוקה, החרוטה באינסטינקטים שלנו למטרות רבייה. זה

---

23 לפרטים נוספים על הפסיכולוגיה של חושניות, עיינו בספרי הקודם " ***מדיטציות*** " , פרקים 22-21.

כמו לדמיין שיש לך יד או רגל לאחר שהן נכרתו. כל מה שזה עושה זה להדגיש ולהנציח כאב וסבל.

במקרה של הומוסקסואליות, ספציפית, חושניות כזו מסתבכת עוד יותר בשל העובדה שבני הזוג המעורבים הם מאותו המין. משמעות הדבר היא שמעורבות כל מיני אינטראקציות פיזיות ונפשיות בין גבר לגבר או אישה לאישה, שאינן טבועות בטבענו (שכפי שכבר הסברנו, מכוון ליחסים הטרוסקסואלים). ההומוסקסואל צריך להתמודד עם מצבים מזיקים מלאכותיים במהותם. מצב שגוי זה בוודאי גובה מחיר, ברמה הרוחנית.

מדוע חושניות היא נגע רוחני? היא מורכבת מייחסת ערך לא פרופורציונלי לתחושות חולפות - בהיאחזות לשווא במשהו חולף וחסר ממשות כמו עשן. מדיניות כזו צפויה להיות הרסנית בצורה כזו או אחרת. זה גרוע מספיק במקרה של הטרוסקסואלים, אבל הופך להתאבדות במקרה של הומוסקסואלים, שכן מצבם הקיומי מסובך יותר בשל חוסר הטבעיות שלו.[24]

זה מביא אותנו להיבט השני: ***סטייה*** או סוטות רוח. מונח זה אינו עלבון ריק, אלא תכונה ניתנת לזיהוי. מה שהוא מתייחס אליו, בדרך כלל, הוא הערכת משהו *משום שיש* לפסול מערכו - כלומר, לא למרות שהוא נשפט כבעל טעינה שלילית כלשהי, אלא דווקא משום שהוא אסור, אסור, רע, מרושע, מסוכן, מזיק, לא מושך, מכוער, מוזר, קינקי, אמביוולנטי, קווירי, מלוכלך, מגעיל, דוחה, מתועב, אכזרי, בלתי חוקי, פלילי וכו'. זוהי נטייה או העדפה מעוותת להפך ממה שההיגיון, לאחר מחשבה ראויה על הסוגיות המעורבות, ממליץ עליו.

בנוגע לתשוקה מינית, סטייה זו מתבטאת באופן של חשק לאובייקטים או מעשים מיניים יוצאי דופן בצורה מעוותת כלשהי. לדוגמה: עניין בסדום או הנאה של להתלבש כדי להיראות כמו מישהו מהמין השני. יש אנשים

---

[24] קשה מספיק לבני אדם להתמודד עם הקשיים שהטבע מציב בדרכם; טיפשי להוסיף למכשולים אלה קשיים מלאכותיים שניתן להיפטר מהם בקלות. חוכמה תמליץ להימנע לחלוטין מבעיות מיותרות כאלה.

שחשים אדישים או גסים למדי כלפי אובייקטים או מעשים מיניים רגילים, ונמשכים רק לדברים או לאנשים שיש בהם אווירה של ריקבון או שחיתות. גישה זו היא בוודאי ביטוי לטומאה רוחנית, וחייבת לייצר עוד ממנה [25].

טעות ההיגיון הטבועה בסטייה היא הדמיון שייתכן *שיש הנאה נוספת, נסתרת, או ערך אחר* במה שאסור מבחינה מוסרית. [26]סטייה מינית היא אפוא צורה מחמירה של חושניות - חיפוש אחר ריגוש מיני *יוצא דופן* . עבור הסוטה, הנאות רגילות "אינן מספיקות". תמיד קיימת תאווה ליותר - לא רק כמותית יותר, אלא גם יותר ויותר מוזר.

זוהי בעיה קיומית, שכן היא עלולה להוביל אדם לבעיות פיזיות (למשל, איידס ומחלות אחרות), בעיות פסיכולוגיות (למשל, הפרעה באישיות ובזהות, חוסר הערכה עצמית) ובעיות חברתיות (למשל, סכסוכים חברתיים ונידוי). אך מחשבה טמאה כזו היא במיוחד בעיה רוחנית, שכן היא מבוססת על אשליה, כלומר על טעות הבנה בסיסית. לפיכך, היא נועדה להסיט את האדם משלווה פנימית, איזון ובהירות.

ברגע שאדם מפתח ועוקב אחר נטיות כאלה, אין גבול עד כמה עמוק הוא יכול להחליק. הירידה עשויה להיראות בהתחלה מבוקרת, אך בסופו של דבר היא הופכת לבלתי נשלטת. לאחר שהזדהתה שוב ושוב עם דחפים פיזיים או נפשיים תועים, הנשמה הפכה את יכולות הקוגניציה, הרצון וההערכה שלה לכלי גרידא בשירות דחפים כאלה, והופכת פחות ופחות מסוגלת להחזיר את סמכותה עליהם בשירות ערכים גבוהים יותר.

---

[25] קחו לדוגמה את סיפור הקניבליזם שהובא בהערת שוליים קודמת. זוהי כמובן דוגמה קיצונית; יש להודות, לא כל ההומואים הם קניבלים. אבל זה מראה עד כמה אנשים יכולים להיות מוזרים, שמאפשרים לעצמם לפתח תשוקות לא טבעיות.

[26] זה מודגם היטב, למשל, בסיפור המקראי על חוה המתפתה על ידי הנחש לאכול את הפרי האסור, על ידי תיאורים עדינים של כמה הוא "תענוג" (שמות ג':1-7).

11. טומאה רוחנית

כל הטיעונים המוצעים במאמר הנוכחי מופנים רק באופן אגב להומוסקסואלים פעילים. סביר מאוד שלא יניעו אנשים אלה על ידי ההיגיון לשנות את דרכם. ספק רב שגם אם היו "מתיישרים ועפים ימינה", הם היו "מצילים את נשמותיהם" מהתהום שאליה גזרו עליהם דינם. סביר להניח שהם טמאו את עצמם באופן בל יימחה.

הנשמה אכן טהורה לנצח. איננו יכולים לומר שהיא מוכתמת פשוטו כמשמעו, מכיוון שלא ניתן *לערבב אותה עם* חומרים לא-רוחניים (כלומר, נפש או חומר), והחומר הרוחני הוא אחד ותמיד זהה באופן אוניברסלי.

עם זאת, נוכל לומר שהנשמה *כבדה באופן בלתי הפיך על ידי* הצטברויות נפשיות ופיזיות שליליות שנדבקות לפני השטח שלה, כביכול. אבל אולי התיאור המדויק ביותר של טומאה רוחנית יהיה שהנשמה כה שולל על ידי התנהגות רעה מהעבר, עד *שתודעתה* מתערפלת ואינה יכולה עוד למצוא את דרכה חזרה לבהירות ולהבנה.

נראה כי להומוסקסואליות יש השפעה שלילית כזו "אחת ולתמיד", ללא אפשרות לגאולה. אין זה אומר שהומוסקסואלים לא צריכים לנסות לשפר את התנהגותם. הם עדיין עשויים, באמצעות מאמץ כזה, לקוות לשפר במידה מסוימת את מצבם הרוחני, ולגאול את עצמם חלקית (או לפחות, לא

להחמיר את מצבם וליפול עוד יותר). אפילו גאולה קטנה עדיפה על לא כלום.

לא, מאמר זה אינו מופנה להומוסקסואלים פעילים, אלא לצעירים בתולים ולנשמות תמימות אחרות, אשר תחת השפעת תרבות מושחתת יותר ויותר, עשויים לשקול לנקוט בהתנהגות פסולה זו מכל מניע שהוא. הוא מופנה גם לפילוסופים מוסריים, מנהיגים דתיים, אנשי מקצוע רפואיים, מחנכים, מעצבי דעת קהל ומחוקקים - כדי לדרוש מהם לחשוב ולפעול בצורה אחראית.

פעם, מזמן, רוב האנשים האמינו מאוד בתנ"ך היהודי, או בטקסטים סמכותיים דומים במסורות דתיות אחרות. די היה בכך שהתורה תצווה *"לא תשכב עם אדם כנשים תועבה היא"* (ויקרא יח, כב) [27], ורוב היהודים צייתו. זה לא היה רק פחד מנקמה אלוהית עתידית, או משום שהתנהגות כזו הייתה עונש חמור מאוד מבחינה משפטית [28]. זה נבעה מאהבה עמוקה לכבוד והגינות רגילים, למודל מסוים של אנושיות [29].

---

[27] איסור קשור הוא זה נגד טרנסווסטיזם, בדברים כ"ב, ה'; פרקטיקות כאלה, על ידי גברים או נשים, מתויגות גם כ"תועבה", כנראה משום שהן משקפות ויוצרות בלבול מחשבתי בנוגע לאובייקטים בעלי עניין מיני, ובסופו של דבר מובילות אנשים מסוימים לתגובות ומנהגים הומוסקסואליים. באשר לטרנסקסואליות (שהיא נושא חם בימינו, כאשר ניתוח לשינוי מין נראה קל ופופולרי), נראה שהיא אסורה על ידי היהדות (ומסורות דומות), בעיקר משום ש(במקרים רגילים) היא מהווה הטלת מום מרצון של יכולות הרבייה הטבעיות. לסיבה ביולוגית זו, נוכל להוסיף כי הפעילויות המיניות של טרנסקסואלים (מרצון) הן למעשה הומוסקסואליות (מכיוון ששינויים אנטומיים הם שטחיים ואינם משפיעים על המבנה הגנטי של אנשים, כך ש"גבר לשעבר" עדיין זכר, וכך גם לגבי נשים) או למעשה טרנסווסטיט (כך שאם "גבר לשעבר" מקיים יחסי מין עם אישה, או להיפך, זו אינה הומוסקסואליות, אלא "התחפשות" לא רק בבגדים הלא נכונים אלא אפילו באיברי גוף מלאכותיים).

[28] כתוב גם: "וכי ישכב איש את-אדם כעם-נשים, שניהם תועבה עשו; מות יומתו; דמם יהיה עליהם" (ויקרא כ', יג). פשע הסדום נלקח ברצינות כה רבה, עד שנקבע עליו מוות.

[29] אם יש משהו בספר קדוש כלשהו שמשכנע אותי שהוא נכתב בהשראת אלוהים, שהוא נובע *מהמעין העמוקה ביותר של אמת וטוב ברוח האדם* , זהו הכללתם בו של חוקים נגד זימה כזו. כמובן, המסורת *כשלעצמה*

יש אנשים שעדיין כיום מחזיקים בחזון ברור לגבי מה זה אומר להיות בן אדם. אנשים כאלה אינם זקוקים לשכנוע. מאמר זה אינו פונה אליהם, אלא לאלה שאיבדו את שיווי המשקל. אם אין להם אמונה במסורות דתיות, אולי כמה טיעונים רציונליים ישכנעו אותם. אם הם מדמיינים להתמכר להומוסקסואליות, אולי טיעונים אלה יעזרו להם לרסן את דחפם. אם הם כבר עסקו במעשים הומוסקסואליים, אולי טיעונים אלה יגרמו להם להפסיק.

חלקם, כמובן, ימשיכו במרדנות בדרכם ואף יטענו ביהירות מחדש את "זכותם" אליה. זוהי בעייתם; הם בוודאי בסופו של דבר יסבלו מתוצאות בחירתם בדרך זו או אחרת. רצינותם, חוצפתם, חוסר הבושה שלהם, חוצפתם, חוסר הצניעות שלהם, יובילו אותם שולל - "בהחלט". אין להם פחדים או חרטות כעת; אבל יום אחד, "שיניהם יתחרקו ולשונם יחרקו". חכו ותראו מה יחשבו וירגישו בשעת מותם.

הטבע האנושי הוא כזה שכולנו מסוגלים למוסר ולרוחניות הנשגבים ביותר, או לעומקים האולטימטיביים של שחיתות וחטא. זוהי המשמעות של חופש רצון, כוח בחירה. משמעות הדבר היא שכל טווח ההתנהגות האנושית האפשרית הוא *פוטנציאל* לכל אדם ואדם. אין שום דבר רע בפוטנציאל טבעי לחטא או לרוע - מה שחשוב מבחינה אתית הוא האם פוטנציאל כזה אי פעם *מתממש* או לא. ואכן, כבודם של הטובים והצדיקים הוא שהיה בהם פוטנציאל הפוך, והם בחרו בדרך התובענית הזו.

למרבה המזל של האנושות, ישנם וסביר להניח שתמיד יהיו אנשים טובים והגונים, שיודעים את הכבוד שבלהיות אנושיים. ההתפלגות הסטטיסטית של טוב ורע בעולם היא כנראה בצורת פעמון מסורתית, אם כי התפלגותה עשויה להשתנות. אסור לנו להתבלבל, על ידי הפופולריות של מעשים

אינה הוכחה; אבל אז, גם המודרניות אינה. נוכל לומר, באופן נטורליסטי, שאבותינו למדו לקחים מסוימים של החיים דרך ניסיון מר, והעבירו אותם לנו בצורה של תורות דתיות, רוחניות או חוכמה. תורות אלה אינן כופות עלינו אמיתות בלתי סבירות, אלא מזכירות לנו את מה שאנו כבר יודעים אינסטינקטיבית עמוק בפנים שהוא נכון.

מכוערים או רעים (בתקופה היסטורית נתונה, בחברה נתונה), ולהאמין שטבע האדם הוא מטבעו כזה. זה יהיה רק תירוץ או עילה להצטרפות לשורות חסרי הכבוד.

בני אדם באמת, למרבה הצער, מסוגלים לשחיתות גדולה. אנשים שנכנעים באופן מוחלט לכל דחף מיני חולף שלהם, בסופו של דבר הופכים למשוגעים וחושקים ב"מין" כמעט עם כל דבר שחוצה בדרכם. גבר ירצה לחדור כמעט לכל דבר, ואישה תרצה להיחדר כמעט מכל דבר. הם יכולים לאבד כל תחושת כבוד או הגינות, ולקיים יחסי מין עם גופות או בעלי חיים - או אנשים אחרים מאותו המין.

12. מהותה של סדום

חושניות מתייחסת בדרך כלל לתשוקה או לרדיפה אחר הנאה מינית. צורה אחת של חושניות היא קבלת הנאה מינית מהמחשבה או החוויה של ההנאה שבן/בת הזוג מקבל/ת. זוהי צורה חיובית, ונורמלית יחסית, של חושניות - זוהי חוויה עקיפה של הנאה. במקום סתם לקבל הנאה, האדם *מקבל אותה על ידי נתינה* . מכיוון שהיא במהותה נדיבה, היא נחשבת בדרך כלל לצורה של "עשיית אהבה".

אך יש לציין כי קיים לכך הקבלה שלילית - קבלת הנאה מינית *מהכאב* שבת הזוג נתונה לו. במקרה זה, אדם מקבל הנאה על ידי גרימת כאב. זה נקרא **סדיזם** . בהיותו זדוני במהותו, יש לראות בו צורה של שנאה; הוא ביולוגית לא נורמלי, ומונעת על ידי הרס בני אדם אחרים. זה נכון, גם במקרים בהם בן הזוג שחווה כאב הוא קורבן מרצון, כלומר במקרים של **מזוכיזם** . כאן, מעורבות בבירור שנאה עצמית והרס עצמי - שתי נטיות לא בריאות בבירור.

לסאדיסט ולמזוכיסט יש במשותף את הרעיון המעוות לפיו ניתן להשיג הנאה מכאב - כאבו של האחר או כאבו של האדם עצמו. בנוסף לאכזריות כזו, יש להם במשותף בוז עצמי ושנאה עצמית, אלא ש: בעוד שהמזוכיסט מבטא רגשות אלה ישירות על ידי הפיכתו לקורבן עצמי, הסאדיסט מבטא רגשות אלה באופן עקיף, על ידי יצירתם בקורבן כלשהו במקום בעצמו.

מנקודת מבט זו, יש לציין כי המעשה המיני המקושר ביותר להומוסקסואליות גברית, דהיינו סדום, הוא למעשה מעשה סדיסטי. הדבר נכון גם במקרים בהם הגבר המקיים יחסי מין אנאליים הוא בן זוג מרצון ורואה במעשה מהנה (סאדו-מזוכיזם). מדוע? מכיוון שפעולה זו משפילה מטבעה *עבור* גבר [30]- כלומר, היא כרוכה באופן בלתי נמנע בנזק פסיכולוגי ובכאב של אובדן גבריות ואובדן הערכה עצמית.

גבר המעוניין לחדור לגבר אחר הוא, אם כן, סדיסט במהותו, וגבר המעוניין להחדיר אותו אחר הוא במהותו מזוכיסט. הסדיזם המעורב בולט כמובן ביותר במקרים של פדופיליה הומוסקסואלית או אונס של גברים בוגרים; אך הוא בא לידי ביטוי באותה מידה (וכך גם מזוכיזם) במקרים של יחסי מין בהסכמה בין מבוגרים. בכל המקרים, התנהגות כזו (אם היא מרצון) אינה בריאה מבחינה פסיכולוגית.

הסדום תוקף את גבריותה של בת זוגו (או קורבנו), ובכך מבטא שנאה מסוימת כלפי גבריות זו, ולכן (בהיותו גבר בעצמו) שנאה עצמית מסוימת. בכך שהוא מתעלל בבת זוגו המינית, הוא חושף את הספק והקונפליקט הפנימיים שלו. מצד שני, המקבל מרצון של מעשה סדום, המאפשר לטבעו הגברי להיות מדוכא, חושף את הבוז העצמי שלו. יתר על כן, בכך שהוא מאפשר או מעודד גבר אחר להתנהג כך, הוא גורם לנזק האחר הזה.

לפיכך, שני המשתתפים בסדום מרצון אשמים בשימוש לרעה בגוף בן/בת זוגם, ובחשיפת והחמרת בעיות פסיכולוגיות חמורות שלהם. אין שום דרך שבה מעשה הסדום יכול להיחשב כבחירה בריאה מבחינה נפשית. הוא מזיק באופן בלתי נמנע לשני הגברים המעורבים.

ניתן לפסוק בדרגות שונות את מעשי המין האחרים בין גברים, ואת מעשי המין בין נשים. מלבד חוסר הצניעות שלהם, כל המעשים הללו מאופיינים בניצול הדדי לרעה של מגדרם של שני בני הזוג, דבר שמרמז הן על שנאה

---

[30] זה משהו שכל אדם שעדיין מסוגל לראות בתוכו יודע שהוא נכון. גם אם תודעתם של אנשים מסוימים הפכה כה מעורפלת עד שהם אינם יכולים עוד לראות את האמת הזו, זוהי אמת.

כלפי האחר והן על שנאה עצמית. לכן, כולם צורות של סאדו-מזוכיזם, אם כי שוב בדרגות שונות.

ראוי לציין בהקשר זה את המניעים העמוקים יותר של הומוסקסואלים המארגנים או משתתפים במצעדים ציבוריים, כפי שניתן לראות בהפגנות כאלה: האקסהיביציוניזם, התצוגות הפרובוקטיביות, הטרנסווסטיזם והבעות הפנים המרמזות. הכוונה העיקרית אינה בבירור (כפי שנטען) פוליטית, רצון להיות מוכרים כבני אדם. במקום זאת, ניכר רצון לזעזע רגישויות רגילות, נחישות להוריד את הסטנדרטים של אנשים.

מתקבל הרושם הברור שמה שהומוסקסואלים באמת רוצים זה להכתים אנשים אחרים בטומאתם. הם רוצים שאחרים ייגררו בעל כורחו לתוך החזון המעוות שלהם לגבי מיניות אנושית. שום דבר לא צריך להישאר טהור, לא מוכתם מהחרא שלהם. שימו לב, בפרט, למאמצים שעושים הומוסקסואלים להצטלם ברחובות ירושלים, ובמקומות אחרים הנחשבים קדושים על ידי רבים. אין להם שום התחשבות בערכים של אנשים אחרים.[31]

הומוסקסואלים צריכים לשאול את עצמם מהי מטרת החיים, שכן הם בבירור איבדו כל חוש כיוון. האם חיי אדם הם מרדף נואש אחר תחושות קוויריות, ללא קשר לתופעות הלוואי של מרדף כזה? לא: יש הרבה יותר בחיים מזה - כלומר, אחריות אישית וחברתית רחבת היקף להתפתחות רוחנית.

עליהם לסגת משמעותית מדרכיהם הנוכחיות ולשאול את עצמם: איזה סוג של ישויות הם רוצים שהם ואחרים יהיו? איזה סוג של עולם הם עסוקים ביצירתם בצלמם ובדמותם, נגררים על ידי דחפיהם האפלים ביותר?

---

[31] אפילו אלוהים עצמו, לדעתם, חייב להיות נאלץ לאהוב אותם כפי שהם. לא מספיק להם שיתעלמו מנוכחותו של אלוהים (שנמצא בכל מקום במידה מסוימת) בפרטיות בתיהם; הם רוצים להשוויץ ללא בושה בטומאתם בפניו גם בזירה הציבורית, ואפילו במקומות הקדושים ביותר (שם נוכחותו חזקה ביותר).

אנשים נלכדים נפשית במערבולת חייהם, ומאבדים את טוהרם ואידיאליהם המקוריים. הם אינם יכולים לשחזר את המעלות והערכים הטבעיים היקרים הללו ללא מאמץ נחוש.[32]

[32] אנשים יכולים לומר בדיחות חכמות בתגובה לשאלות כאלה, אבל בוודאי איפשהו עמוק בפנים הם יודעים מה זה מה.

13. מהפכה חברתית

כפי שכבר צוין, בעשורים האחרונים חלה טלטלה רדיקלית בגישות החברתיות והפוליטיות כלפי הומוסקסואליות. מה שגונה באופן כללי, לפני כחמישים שנה, קיבל בהדרגה לגיטימציה; עד היום, כאשר נראה כי הומוסקסואליות לא רק נסבלת, אלא אף מקודמת.

החוקים, ואפילו החוקות, של רוב מדינות המערב שונו כדי להעניק להומוסקסואלים את כל הזכות לתרגל את צורת המיניות שלהם בחופשיות. ישנם חוקים שמאלצים מעסיקים להעסיק (או להשאיר אצלם) הומוסקסואלים, גם אם חייהם של עובדים אחרים (שהם קהל שבוי) עלולים להיגרם כתוצאה מכך.

מוסדות דתיים רבים, כולל התנועה הרפורמית היהודית והכנסייה האנגליקנית, העניקו למעשה לגיטימציה לסדום, תוך הכחשה ישירה של כתבי הקודש שלהם, על ידי קבלת רבנים או כמרים "הומוסקסואלים".

הגענו כעת לנקודה שבה תומכי הומוסקסואליות בארה"ב מנסים לשכנע בתי ספר ללמד ילדים על הומוסקסואליות. על פני השטח, נראה שהכוונה היא להסיר כל סטיגמה מהומוסקסואליות, ולאפשר לאנשים הנוטים לכך לעשות כרצונם. אבל *דה פקטו* , המכונה החברתית מייצרת עוד ועוד הומוסקסואלים. הצעדים שננקטים לכאורה "להגנה" על הומוסקסואליות

גורמים ליותר ממנה ממה שהיה קורה אחרת - מה שאומר שהם *מפיצים באופן חיובי* הומוסקסואליות.

למרבה הצער, התעמולה והמאמצים המשפטיים של תומכי ההומוסקסואליות בדור או שניים האחרונים נחלה הצלחה רבה. רבים מאוד מצעירי היום חונכו להאמין שהגנה על הומוסקסואלים היא מעשה טוב. גם אם רבים מהם נשארים הטרוסקסואלים, רמת הסובלנות שלהם כלפי הומוסקסואליות עלתה בבירור. הגבול בין הגינות לחוסר הגינות הוזז בהדרגה, כך שאנשים שנחשבו בעבר לסוטים מוסריים הפכו כעת למקובלים, בחלקים נרחבים של דעת הקהל, בתקשורת ובפורומים פוליטיים.

השינוי החברתי החל כטפטוף, ולאחרונה הפך לצונאמי. מה שהיה תופעה נדירה הופכת במהירות לנפוצה. בהתחלה, היו פניות לסובלנות כלפי השונה; לאחרונה, אנו עדים לתקשורת המוצפת מדי יום בתזכורות להומוסקסואליות כאילו מטרתם היא להפוך אותה לנורמה החברתית החדשה. אינטרסים עסקיים יכולים להריח דבר רווחי כשהם רואים זאת, והחלו להשוויץ בהומוסקסואליות בפרסום שלהם, מה שממשיך להשחית את הנוער.

מה שנחשב לאורך חלק ניכר מההיסטוריה שלנו לפסול באופן מובהק, הוכרז לפתע כ"זכות אדם" על ידי חלק מהאנשים בשלטון, ונרשם ככזה בספרי החוקים. המילה "זכות" כאן היא דו-משמעית במכוון - באופן שטחי, מתייחסת למצב פוליטי ומשפטי; אך בנוסף, מרמזת שמדובר במשהו מקובל מבחינה מוסרית ואפילו טוב.

היסטוריונים עתידיים יניעו בראשם בפליאה ובחוסר אמון, בעקבות מדיניות זו, כאשר יתבררו השפעותיה ההרסניות של מגפה מודרנית זו.

שינויים חברתיים רדיקליים כאלה כמובן לא התרחשו פתאום ובמקרה, אלא רק בהדרגה ובאמצעות מעורבות פעילה ומכוונת של אנשים רבים מאוד. זו הייתה "תנועת השחרור ההומואים/לסביות".

ראשית, יותר ויותר אנשים, ששוחררו על ידי "תנועת השחרור המיני" הכללית של סוף שנות השישים ותחילת שנות השבעים, הפכו להומוסקסואלים [33]. לאחר מכן, רבים מהם יצאו לרחובות, בהפגנות המוניות שנקראו "גאווה גאה". מצעדים אלה זעזעו חלק גדול מהציבור, אך גם סייעו לגיוס מאמינים חדשים רבים, בין אם למנהג ההומוסקסואליות או לפחות למטרה שלה.

ראשית, נאמר לאנשים להיות *טובים* כלפי הומוסקסואלים, לרחם על קשייהם ולא להוסיף להם. לאחר מכן, נאמר לאנשים להיות *סובלניים* כלפיהם, לקבל את הזכות שלהם לעשות את הבחירה שלהם גם אם אחרים לא מסכימים עם בחירה זו. כעת, למעשה נאמר לאנשים לשתוק - הומוסקסואליות נחשבת לנושא סדיר, שאינו פתוח לספק או לדיון. אמונה ודוגמה חדשה נקבעו; אסור להתנגד להומוסקסואליות או אפילו להפוך אותה לסוגיה נוספת. זוהי עובדה *מוגמרת* , דבר מוגמר.

הנושא מוכרז בקול רם כסגור, ורמוזים ברמז כי ניסיון התנגדות עלול להוביל להליכים משפטיים. לאחר שהספינדוקטורים יישמו את רעיון "חירויות האזרח" על הומוסקסואליות, כל רעיון סותר נחשב כבלתי חוקי. חופש הביטוי וחופש האופוזיציה הפוליטית, המוגנים בכל התחומים האחרים כבסיס לדמוקרטיה, נחשבים בטלים ומבוטלים כאשר נושא ההומוסקסואליות עולה. תחת מעטה של "ליברליזם", צצה דיקטטורה חדשה.

ביטויים מילוליים של אי-הסכמה כלפי הומוסקסואלים ננזפים בזעם ומדוכאים באכזריות על ידי אנשים בעמדות סמכות (עורכים, פוליטיקאים, מחנכים וכן הלאה), כאילו ביקורת על התנהגות כזו היא פשוט בלתי נתפסת.

---

[33] ייתכן שזה קרה דרך תרבות של הפקרות הטרוסקסואלית בלתי מבוקרת, שעם הזמן פינתה את מקומה לאורגיות (לעתים קרובות מושרות על ידי סמים), שבמהלכן יכלו, ולפעמים אכן התעוררו, תאוות מיניות ומגעים בין אנשים מאותו המין.

בעניין זה, באופן יוצא דופן, מעט מאוד דיון מוסרי או פוליטי נסבל על ידי הדמוקרטיות שלנו - טוטליטריות של "פוליטיקלי קורקט" הונהגה. משתמע שעצם הבעת אי-הסכמה כלפי קבוצת אנשים זו פירושה להעליב אותם, לזלזל בכבודם האנושי. לפיכך, עלינו לשתוק בנוגע לחילול שהם מביאים לעצמם, ולמין האנושי כולו, בהתנהגותם.

העניין מושווה לגזענות או אנטישמיות [34], כאילו תת-קבוצה גנטית של המין האנושי או נתיב רוחני חדש כלשהו נמצא תחת מתקפה. העובדה שהשוואה זו להומוסקסואלים עשויה להיראות כעלבון עבור שחורים או יהודים רבים אינה נלקחת בחשבון [35]. צוין כי היטלר ניסה להרוג הומוסקסואלים, כמו גם יהודים וצוענים - המשמעות היא שהסטנדרטים המוסריים שלנו צריכים להיקבע באמצעות סתירה לאמונותיו של היטלר [36].

חלק מהטיעונים הללו נוסחו על ידי פעילים הומוסקסואלים שהיו במקרה (סליחה לומר) יהודים או שחורים. אנשים אלה [37]השתלטו בערמומיות על השפה והטיעונים ששימשו להגנת זכויות יהודים ושחורים, והעבירו אותם ל"זכויות" הומוסקסואליות. הקבוצה האחרונה הוצגה למעשה לציבור כעוד מיעוט אתני או דתי. הם ביקשו רק שיתייחסו אליהם בצורה הוגנת וללא אפליה, כאילו מה שהם עושים יחד היה חסר משמעות מבחינה מוסרית וחברתית.

---

[34] בצרפתית, המונחים נגרופוביה ו"יודופוביה" משמשים בדרך כלל. שימו לב שלעיתים נעשית השוואה גם לשנאת זרים - דחיית "זרים" - בטענה שאנטיפתיה כלפי הומוסקסואלים היא בסך הכל חוסר סובלנות פסיכולוגי כלפי "שוני"; זה כמובן עוד יותר גחמני.

[35] שקלו במיוחד האם מי מקורבנות השואה היה מעריך את ההשוואה, שאינה מחמיאה להם במיוחד.

[36] ניתן לראות את האבסורד שבחשיבה כזו אם ניישם את אותו היגיון על קטגוריות אחרות של התנהגות. לדוגמה, האם העובדה שהיטלר הוציא להורג כמה רוצחים מרמזת על כך שמעתה ואילך עלינו להכשיר רצח? ברור כי הניגודים לתערובת הייחודית של שיפוטים ערכיים של היטלר אינם יכולים לשמש כנורמות אוניברסליות.

[37] ובלי כבוד לזיכרון הקדוש של קורבנות השואה, ורדיפות ופוגרומים אחרים דומים.

14. מגיני ומקדמי ההומוסקסואליות

האנשים הרבים שמנסים להתנגד למהפכה המוסרית והחברתית הכפויה הזו מושתקים על ידי הפחדה או לעג - הם מרגישים כמו ריאקציונרים או מפגרים. הם מותקפים באופן אישי, כדי לנטרל את ביקורתם. נרמז כי התנגדותם הפומבית להומוסקסואליות עשויה לנבוע מנטיות הומוסקסואליות תת-מודעות שלהם, אותן הם רוצים להכחיש לעצמם או להסתיר מאחרים.

מצד שני, משתמע כי תומכי ההומוסקסואליות טהורים מינית, או לפחות כנים. נראה שאיש אינו מטיל ספק בנטיות המיניות, בשפיות או ביושרה של המחוקקים שדוחקים אותה לתוך גרונותיהם של אנשים (סליחה על משחק המילים). אפשר בהחלט לתהות כיצד גויסו הפוליטיקאים הללו למטרה לא צודקת זו - חלקם היו ללא ספק שותפים לעבירה (בעצמם כבר לא מוסריים), אך בוודאי רבים היו שכירים לא מוסריים (שהיו עושים הכל בשביל קולות) או פחדנים מוסריים (מחשש לדחייה או ללעג מצד הציבור).

הומוסקסואלים רבים היו, כמובן, בעצמם אינטלקטואלים, אשר החזיקו או צברו משרות חשובות בתקשורת, באקדמיה, בפוליטיקה ובחברה כולה. אנשים אלה הביעו את חשיבותם לאורך זמן, והצליחו לשנות את החברה כרצונם. לא כל תומכי ההומוסקסואליות היו בעצמם הומוסקסואלים פעילים או אפילו אנשים עם נטיות הומוסקסואליות, אך חלק גדול מהם

בוודאי היו כאלה. אנשים בדרך כלל אינם רודפים אחר מטרות ציבוריות ללא מאמץ אישי כלשהו.

ראיתי פרופסור אמריקאי באוניברסיטה, המרצה לפסיכולוגיה באוניברסיטת ז'נבה, מתמרן ללא בושה אולם הרצאות מלא בסטודנטים להוטים בעזרת עובדות וסטטיסטיקות כוזבות, או קריאה מגמתית של עובדות וסטטיסטיקות, כדי לשכנע אותם בטבעיות, בנורמליות או לפחות בתדירות הגבוהה של הומוסקסואליות. קראתי טור בעיתון בסגנון "אבי היקרה", שבו נער הנאבק ברגשות או תחושות שלא הצליח להבין, קיבל ייעוץ יעיל מהכותב להפוך להומוסקסואלית.

לאט, לאט, באמצעות התערבויות מילוליות מדויקות כאלה מעמדות סמכות, החברה השתנתה (תרתי משמע).

חלק מהתומכים בהומוסקסואליות הם, כמובן, הומוסקסואלים בעצמם; לחלקם יש נטיות הומוסקסואליות שאולי היו רוצים לממש. חלק מהתומכים אינם מפרסמים את נטייתם ההומוסקסואלית, או אפילו מסתירים אותה, בעוד שאחרים מודים בכך בגלוי [38]. מובן שאנשים כאלה ירצו להכשיר את התנהגותם או תאוותיהם. כמו כן, על ידי הגנה על הומוסקסואליות, הם הופכים לאטרקטיביים יותר באופן אישי בקרב קבוצת השווים שלהם; ועל ידי קידומה, הם מייצרים בני זוג פוטנציאליים חדשים.

אבל מה לגבי מגיני ההומוסקסואליות שאינם בעלי נטייה הומוסקסואלית בעצמם? מהו המניע של אנשים אלה? המניע שאדם טוען שיש לו, בין אם בכנות ובין אם בחוסר יושר, לא בהכרח הוא המניע האמיתי והמתפקד.

---

[38] שמעתי לאחרונה בטלוויזיה שאלפרד קינסי, חלוץ ה"סקסולוגיה" הניסויית בשנות ה-50, היה בעצמו הומוסקסואל. כפי שאני זוכר, עובדה זו לא פורסמה כשקראתי על עבודתו בתקשורת בשנות ה-70. עובדה רלוונטית זו הוסתרה בעורמה באותה תקופה. הוא הוצג כחוקר מדעי ואובייקטיבי. בין "ממצאיו" הייתה טענה ש (כפי שאני זוכר כבדרך אגב) 15-20% מאוכלוסיית ארה"ב חוו חוויות הומוסקסואליות, כלומר היו הומוסקסואלים בלעדיים או ביסקסואלים. אין ספק שאמינותן, וכוחה לשנות את החברה, של טענות כאלה היו פוחתות בהרבה אילו נטיותיו האישיות של קינסי היו ידועות לציבור.

האם אנשים אלה רודפים צדק ללא אנוכיות, כפי שהם מעמידים פנים שהם עושים - או שהם מנסים ליצור עולם שבו הטמאים המיניים הקטנוניים שלהם או אחרים לא יזוהו?

יתר על כן, יהיה אשר יהיה המניע לכאורה של אדם, מה שחשוב הן התוצאות האמיתיות של מעשיו. האם אנשים אלה נוהגים בטוב לב, כפי שהם מדמיינים את עצמם - או שמא הם למעשה גורמים נזק חסר טעם לאותם אנשים שהם טוענים שהם מגנים עליהם? יש לומר שאין צדק או טוב לב בעידוד מישהו לגרום לעצמו נזק כלשהו, או אפילו באי-עידוד התנהגות כזו.

על פני השטח, זה אולי נראה כמו דבר מועיל וידידותי לעשות, כך שהאדם הנמצא בדרך של הרס עצמי לפחות לא ירגיש רע בקשר לזה וילך "בשמחה" אל גורלו. אבל ברור שזה יותר נדיב להזהיר מראש את האדם הנמצא בסכנה, ואף לעזור לו להימלט מהסכנה. עצם העובדה שלא התערבו לא יכולה להיחשב טובה, וגם לא עצם העובדה של התערבות לא יכולה להיחשב רעה. יש לבחון את המניע ו(חשוב מכך) את התוצאות, לפני שניתן לשפוט כלשהו.

להטרוסקסואלים יש גישות שונות כלפי הומוסקסואלים. חלק מהטרוסקסואלים סובלים בקלות הומוסקסואלים [39]. אם האחרונים הם מאותו המין, ייתכן שהסיבה לכך היא שהם אינם מתחרים איתם על טובות הנאה של בני המין השני. אם ההומוסקסואלים הם מהמין השני, ההומוסקסואליות שלהם אינה בהכרח דוחה חלק מהטרוסקסואלים; היא עשויה אף להרגיש כמשיכה או אתגר נוסף.

ישנם הטרוסקסואלים המוצאים הומוסקסואלים בלתי נסבלים, אולי משום שאינם רוצים להימשך לעולם הדוחה או הדיכאוני של ההומוסקסואלים. אנשים כאלה מתויגים (על ידי תומכי ההומוסקסואליות) כ"הומופובים".

---

[39] בדרגות שונות: לפעמים, עם קורט של בוז; לפעמים, עם חיוך משועשע; לפעמים, בידידותיות מודאגת.

משמעות הדבר היא שהתנגדות להומוסקסואליות היא איכשהו חולה, המבוססת על פחד או שנאה לא רציונליים, ראויה לגינוי. היא מוצגת כתגובה רגשית בלבד, כאילו לא ניתן להעלות על הדעת התנגדות רציונלית. ישנם הומופובים אכן מונעים להתעללות מילולית או לדיכוי אלים [40]; אך רובם מבקרים אותם בצורה מתורבתת יותר.

אם יש להשתמש במונח טעון זה לכל מתנגדי ההומוסקסואליות, אזי כל תומכיה צריכים להיקרא "הומופילים". הומופובים לא צריכים לתת להומופילים לגרום להם להתבייש בדחייתם את ההומוסקסואליות; זוהי עמדה בריאה, שהם יכולים להתגאות בה. הומופילים בהחלט יכולים להאשים הומופובים בדעות קדומות ובחוסר אנושיות, אך הם (ההומופילים) אינם דוגמאות מוסריות נוצצות או מדריכים רוחניים טהורים. גסות רוחם היא כזו שהם אוהבים את הרע ושונאים את הטוב; הם בסך הכל מתנצלים על מנהגים לא מוסריים.

40 ומיותר לציין, התנהגות לא מנומסת כזו אינה מה שמקודם כאן.

15. כמה סוגיות משפטיות

מנקודת מבט של פילוסופיה משפטית, הזכות לקיים יחסי מין הומוסקסואלים מוטלת בספק רב. סביר להניח שקיימת זכות של מבוגרים בהסכמה להתנהג כרצונם בפרטיות; בוודאי שניתן לתבוע זכות כזו גם עבור הטרוסקסואלים.

אבל זכרו את הכלל הכללי *שזכויותיו של אדם אחד או קבוצת אנשים מסתיימות במקום שבו זכויותיו של אחר מתחילות* . בוודאי שבמקרה של הומוסקסואלים, ניתן להעלות סכנות רבות לחברה כדי להגביל או לשלול את זכויותיהם הפוטנציאליות [41].

בעשורים האחרונים, פעילויות רבות שנחשבו באופן מסורתי כלא מוסריות הוכרזו כחוקיות במדינות המערב. כמה דוגמאות בולטות:

---

41 לדוגמה: טרנסקסואליות מרצון נראית במבט ראשון בחירה פרטית ללא השלכות חברתיות. עם זאת, ככל ששינויי מין כאלה מתפשטים, גברים הופכים לבלתי בטוחים יותר ויותר האם הנשים שהם פוגשים הן באמת נשים, או גברים לשעבר; ובאופן דומה, נשים מתחילות לפקפק במין האמיתי של הגברים לכאורה שהן פוגשות. זה אולי נראה כאנקדוטה משעשעת, אך הוא מהווה שחיקה נוספת של יחסים הטרוסקסואלים.

- חלק מהחוקים היטיבו עם תאגידים, ואפשרו להם להפעיל תעשיות הידועות כמזהמות, או לפגוע בדרך אחרת בבריאותם וברווחתם של אזרחים רבים.
- בצפון אמריקה, אם כי הרבה פחות באירופה, "אורגניזמים מהונדסים גנטית" (GMO) הותרו כמעט ללא מחקר או דיון בנוגע להשפעותיהם הסביבתיות והבריאותיות ארוכות הטווח, ומבלי לאפשר לצרכנים כל מידע או בחירה בסופרמרקט.
- החוק בא לאפשר ייצור המוני ומסחר בפורנוגרפיה, ובכך השחית מוסרית אינספור אנשים שאחרת היו נשארים טהורים הרבה יותר בהתנהגותם המינית.
- הפלה לפי דרישה הפכו לחוקית במדינות רבות, למרות התנגדות עזה מצד תומכי הפלות. מה שמדהים הוא כיצד תומכי הבחירה הפוכה מוצגים על ידי רוב התקשורת, לפחות באירופה, כלוחמים מוסריים (למען "זכותן של נשים לגופן"), בעוד שמגיני זכותו של התינוק האנושי שטרם נולד לחיים מוצגים כאידיוטים מפגרים (בעלי נטיות רצחניות, שכן מעטים מהם פנו לכפייה). לעתים רחוקות מוזכר שבמאה האחרונה בוצעו [42]*כמיליארד הפלות באופן חוקי או בלתי חוקי ברחבי העולם!*

ניתן לתת דוגמאות רבות נוספות לפער בין חוק למוסר. דוגמה מזעזעת במיוחד היא לגליזציה של הומוסקסואליות רק בשנים האחרונות.

הומוסקסואלים בהחלט היו קיימים במספרים קטנים יחסית לאורך ההיסטוריה, למרות שבדרך כלל הם זכו ליחס לא נעלם ולעתים קרובות אושרו על ידי החוק. לפתע, החל בארה"ב, אנשים אלה הצליחו לשנות את החוק לטובתם ברוב מדינות המערב. הם זכו לאהדתם של כלי תקשורת

---

[42] השוו נתון זה (מספר עגול) למספר ההרוגים במלחמה באותה תקופה. ראו www.johnstonsarchive.net/policy/abortion/wrjp338sd.html.

מסוימים, והפכו לאופנתיים. צעירים רבים, המבלבלים בין חוקיות למותר מוסרי, נמשכים לסטיות שאילו נולדו כמה שנים קודם לכן, לעולם לא היו מעלים עליהן את הדעת.

בתחילה, הומוסקסואלים טענו שמעשיהם היו עניינם הפרטי של מבוגרים בהסכמה (כנראה רק באומרם: "תתעסקו בעניינים שלכם"). לאחר מכן הם דרשו את הזכות לתצוגות פומביות פרובוקטיביות, ללא קשר לרגישויותיהם של אנשים אחרים (אשר, אגב, הפיצו את "ערכיהם" באוכלוסייה בכללותה, כולל ילדים, הורידו סטנדרטים כלליים והגדילו את מספרם). לאחר מכן הם טענו ללגיטימציה ומכובדות.

כעת הם דורשים את הזכות לנישואין (הכרוכה בהטבות מס, כלומר סובסידיות ציבוריות). כמו כן, הם טוענים לזכות לאמץ ילדים (ובכך להעביר ישירות את ערכיהם לבני אדם אחרים, שאינם אפילו מבוגרים בהסכמה).

וכך, צעד אחר צעד, אנשים אלה חיפשו: סובלנות ציבורית, אחר כך הצדקה וסליחה, אחר כך תמיכה, ואז הפצה. בנוסף לכל, כשהם מתחזים למיעוט נרדף, כקורבנות מסכנים של שנאה חסרת סיבה, הם הצליחו לחטוף את המערכת החקיקתית והמשפטית ברמה הגבוהה ביותר שלה, בכמה מדינות, ככל הנראה הפכו אפילו התנגדות מילולית בלבד להתקדמותם לפשע חוקתי או פשע המבוססת על מגילת זכויות אדם [43], כך שאפילו פילוסופים אתיים לא מעזים לדון בנושא מבלי לתהות האם הם מסתכנים במאסר או בקנסות. בדוק חבר!

אף על פי כן, יש לומר שהומוסקסואליות אינה "זכות", פטורה מכל בדיקה. *שום מעשה אנושי מרצון אינו נופל מחוץ לתחום האתיקה. שום דבר באתיקה אינו מונע הערכה של דפוסי התנהגות מסוימים ונחשבים לגינויים.* תפקידה של האתיקה הוא דווקא לשקול את ההשלכות השונות של כל דפוס

[43] אני מבין שהם מחפשים כעת הכרה והגנה גם במסמכי זכויות בינלאומיים. הם מבינים היטב שככל שהם משיגים יותר הגנות משפטיות, כך קשה יותר להפוך את המגמה.

התנהגות מוצע, ולהעריך אותו באופן אובייקטיבי, כלומר מבלי להירתע מאיומים או לחצים חברתיים, תוך התייחסות אך ורק לצרכים העמוקים של האנושות.

ברמה החומרית, נוכל למשל להזכיר את התפקיד העובדתי וההיסטורי שמילאו הומוסקסואלים (ובפרט ביסקסואלים) בהתפשטות מחלת האיידס בשנותיה הראשונות במדינות המערב. חשבו באיזו מידה הדבר השפיע על היחסים בין הטרוסקסואלים (רוב האוכלוסייה): גברים ונשים לא יכלו עוד לקיים יחסי מין בחופשיות ללא קונדומים; וכאשר קיימו יחסי מין, הקונדומים בהם השתמשו היוו הפרדה פיזית ביניהם. חשבו גם כמה הטרוסקסואלים נדבקו בסופו של דבר במחלה ומתו (מיליונים, ללא ספק), למרות שהיו חפים מפשע ממעשים הומוסקסואליים.[44]

במישור הרוחני, נראה כי המסורות העיקריות של האנושות מסכימות שבני אדם לא צריכים לאפשר לדחפים נחותים וטמאים כאלה להתפתח ולהתרחב. אין ספק שהמסורות היהודיות, הנוצריות והמוסלמיות רואות התנהגות כזו כבלתי הולמת, מזיקה ויש לאסור אותה [45]. המסורות המזרחיות אינן תוקפות במפורש את המנהגים הללו (ככל הידוע לי - מעולם לא ראיתי אותן מוזכרות), אך למעשה פוסלות אותן בהקשר הרחב יותר של שליטה בתאווה מינית, ו(אני גם חושד) שהן מסכימות לאור המוסכמות החברתיות והנטיות החוקיות שלהן.

באשר לאנשים המעורבים בפרקטיקות כאלה: הסוגיה אינה רק ביולוגית, סוגיה חומרית הקשורה לחובת רבייה; הסוגיה היא רוחנית במיוחד, וראינו כמה סיבות לכך במאמר זה.

---

[44] אני מתפעל מפרשנים שמעדיפים להתעלם מקורבנות "מקריים" כאלה של הומוסקסואליות, כדי להיראות "סובלניים" ו"טובים" כלפי הפושעים; הם בוודאי שותפים לאשמה המוסרית.

[45] העובדה שיותר ויותר אנשי דת נפגעו לאחרונה מבעיות או הופעלו עליהם איומים לתמוך או לאפשר הומוסקסואליות אינה משנה את כוונתם הדוקטרינלית הברורה של כתבי הקודש.

אם גברים או נשים אלה חווים דחפים או דחפים מסוימים באיברי המין שלהם או בחלקים אחרים של גופם או נפשם, אין בכך כדי להצדיק את הפעלת רגשות אלה. הם בוודאי לא נאלצים לעשות זאת מכנית - הם בני אדם, יש להם רצון חופשי, הם אחראים למעשיהם.

הם בוודאי לא יוכלו להגיע לשום "גאולה" או "שחרור" רוחני אם הם ירשו לעצמם להיסחף על ידי דחפים כאלה, כפי שהם עושים. וכמובן, ככל שהם נכנעים יותר לדחפים ולדחפים שלהם, כך הם משתעבדים להם יותר ומושפעים מהם לרעה.

16. קריאה להתאוששות

אם נודה שעצם *התשוקה* שמביעים הומוסקסואלים היא הוכחה לצורך *וזכות אמיתיים* כלשהם , אז כל אתיקה וחוק נעלמים. כי אז כל קטגוריה אחרת של אדם או קבוצה יכולה לבוא ולהציג נטיות מורגשות כהצדקות - ואכן, זה בדיוק מה שכבר קורה!

לדוגמה, פדופילים ("למה, קופי בונונו עושים את זה!") וזואופילים ("בעלי חיים הם בני דודים שלנו!") מתחילים לטעון טענות משלהם (ובאופן מבשר רעות, על פי דיווחי חדשות, חלקם עוסקים במקצועות המשפטיים ובמקצועות משמעותיים אחרים, שימו לב). לעת עתה, הם מדוכאים על ידי הרשויות, התקשורת ודעת הקהל; אבל אם מספרם יתרבה מספיק, מי יודע מה יקרה?

וברגע שמשהו הופך לחוקי, הוא נראה "מוסרי" ואז ניתן ללמד אותו בחופשיות ולעודד אותו. כל ניסיון לחסום התרחבות נוספת נטען כמפלה. נראה שמעטים האנשים מחזיקים בביטחון העצמי והאומץ המוסרי להתנגד להתפתחויות כאלה; כך שבסופו של דבר, אם איש לא יגיב, נראה סביר שכל החוק יידחה ככפייה שרירותית, וההדוניזם יקבל דרור.

המגמה החברתית הנוכחית כלפי הומוסקסואליות גוברת התאפשרה הודות לסובלנותו של "הרוב הדומם". כדי להפוך מגמה זו, יש צורך שאנשים

שאינם מרוצים מהומוסקסואליות יביעו ביקורת עליה, בכל דרך מתורבתת ובכל הזדמנות מתאימה, בגלוי וללא חשש מגינוי.

אפילו במערכת לא דמוקרטית, העם אחראי בסופו של דבר על מעשי אדוניו, בהנחה שיוכלו באומץ להדיח אותם; מה שכן, בדמוקרטיה, כולנו אשמים בחולשותיהם של מנהיגינו אם לא נדבר ונגער בהם.

במקום לבחור בפיוס ובפשרה, עלינו לדרוש, בשם ההגינות הרגילה ולמען הדורות הבאים, דה -*לגליזציה הדרגתית והפללה מחדש* של הומוסקסואלים. מטרת שיקום חוקי שכזה לא תהיה לרדוף הומוסקסואלים קיימים, אלא למנוע את התפשטותה הנוספת של ההומוסקסואליות.

יש לאסור על הומוסקסואלים, בשלב ראשון, מבחינה חוקית וחוקתית, לאמץ ילדים. לא יעלה על הדעת שייתומים חפים מפשע יימסרו באופן חוקי לידי סוטים מיניים, אשר עלולים להתעלל בהם, ובכל מקרה ישחיתו אותם מבחינה רוחנית.

שנית, יש לאסור נישואים חד-מיניים בכל התחומי שיפוט. לאפשר זאת פירושו שהחברה באופן כללי מברכת ומשתתפת בנישואים כאלה; ויתרה מכך, מתן מעמד חוקי של זוג נשואים להומוסקסואלים או משהו דומה מהווה מימון פעילויות הומוסקסואליות על ידי החברה.

שלישית, יש לאסור כל ביטוי פומבי, פורנוגרפיה והלל של הומוסקסואליות. אם מבוגרים בהסכמה רוצים לנהוג בצורה זו של מיניות, עליהם לפחות לעשות זאת בפרטיות, ולא להשוויץ בסטייתם מול הציבור (ישירות או בכל מדיום או פורום), ובמיוחד לא מול ילדים.

אבל בסופו של דבר, דווקא הפרקטיקה של הומוסקסואליות כשלעצמה היא זו שחייבת להפוך עקרונית לבלתי חוקית שוב. חברה שסובלת, שלא לדבר על מקדמת, שחיתות כזו אינה יכולה לצפות לשרוד זמן רב [46]. אם יש לקח כלשהו שיש ללמוד מהמתירנות של העשורים האחרונים, זה שאנשים

[46] קחו למשל את רומא העתיקה ודוגמאות היסטוריות אחרות.

מתחילים לחשוב שמה ש"חוקי" הוא "אתי". הם מפרשים סובלנות בפועל כאישור עקרוני.

בתיאוריה, משהו יכול להיות לא אתי אך עדיין חוקי. איננו יכולים לצפות שהחוק יאכוף את כל (או אפילו את רוב) האתיקה - זוהי תהיה נוסחה לטוטליטריות. המשמעות והסמכות המוסרית של האתיקה טמונות דווקא בעובדה שאנשים יכולים לבחור בחופשיות ללכת אחריה או לא. אבל בפועל, אנשים רבים מדי (בורים) מבלבלים בין היתר חוקי להיתר אתי, ויש לקחת בחשבון תצפית זו בעת גיבוש מדיניות חברתית והחוקים לאכיפתה.

להכריז על משהו כבלתי חוקי פירושו שהוא בר ענישה בצורה כלשהי. אם הפרת האיסור המוצע הייתה ללא השלכות מהותיות, החוק לא היה מציית. האיום בסוג כלשהו של גמול נועד לא כל כך לנקום, אלא להרתיע. לפחות יש אנשים שיחשבו פעמיים לפני שהם עוסקים בהומוסקסואליות. אין צורך ב"ציד מכשפות" - אבל יש צורך בסימן של נחישות איתנה מצד החברה לעצור פרקטיקות כאלה.

לפיכך, מה שמומלץ כאן הוא לא פחות מאשר היפוך רדיקלי של המגמות התרבותיות והמשפטיות הפרו-הומוסקסואליות של העשורים האחרונים. החברה חייבת לשאול כיצד יתפתח אם תמשיך להיכנע לנוכח התקיפה ההומוסקסואלית הנוכחית. על הציבור להגיב באחריות, ובנחישות להשיב לעצמו את שפיותו וכוחו הקולקטיביים שאבדו. יש סיבה טובה להיות עקשניים.

החברה אחראית מוסרית לכיוונים שהיא נוקטת בהם. כאשר אנו בוחנים את השפעת הלגליזציה של הומוסקסואליות, ובמיוחד את התפשטותה בקרב אנשים שאחרת אפילו לא היו חושבים עליה, ברור שיש לנו כישלון רוחני הרסני מצד החברה כולה, ויתור מוסרי פושע של יותר מדי ממנהיגיה התרבותיים והפוליטיים, מחוקקים ושופטים.

במקום להגן על הטהורים והתמימים, הם מעודדים שחיתות נוספת. המילים הנוכחיות אינן בבירור קריאה לדיכוי אלים, אלא לחשיבה רציונלית על דרכים ואמצעים למניעה משפטית של התפוררות רוחנית וחברתית נוספת. *ניתן* לחוקק חוקים ותיקונים האוסרים ומדכאים מנהגים מסוימים; אין שום דבר לא מוסרי באמצעים חקיקתיים כאלה.

לחתור באופן פעיל לרפורמה חברתית ומשפטית כזו פירושו *מימוש זכותנו וחובתנו הדמוקרטית לקבוע את צורת החברה* . אנשים מסוימים עשויים להיות מאוימים בעונש משפטי, במסגרת חלק מהחוקים הנוכחיים, על אקטיביזם כזה; אך חשוב לזכור שבשום משטר דמוקרטי אין זה באמת בלתי חוקי לקרוא ולפעול לשינויים בחוק.

לְסַפֵּחַ

17. הרבנים חייבים לאסור על הומוסקסואלים להיכנס ליהדות

זוהי פנייה לרשויות הדתיות היהודיות (אורתודוקסים או מסורתיים, לפחות) לפעולה נחרצת יותר נגד התפשטות ההומוסקסואליות בימינו.

על הרבנים להטיל ***חרם*** (איסור, נידוי, אנתמה) על הומוסקסואלים [47], ואפילו על "הומופילים" (תומכי הומוסקסואליות), כדי לעצור את התפשטות המגפה החברתית הגוברת של הומוסקסואליות. במידת הצורך, על הרבנים לחוקק *תקנה* (גזירת תיקון) לשם כך.

לפעילים הומוסקסואלים מודרניים יש פרויקט חברתי, קראו לו "החברה ההומוסקסואלית". בחברה זו, הומוסקסואלים יתנשקו בפומבי ויתחתנו; הם יאמצו ויגדלו ילדים, ואולי יום אחד יהיו להם ילדים מהונדסים גנטית משלהם; המדינה תכריח מעסיקים ועובדים לקבל אותם ואף לכבד אותם;

---

[47] מונח זה מתייחס לכל האנשים המקיימים יחסי מין עם בני זוג מאותו המין. למעט אולי הרמפרודיטים ואנשים שהגנוטיפ והפנוטיפ שלהם אינם תואמים (מוערך כ-50-100 פרטים למיליון תושבים), שיש לשקול אותם כל מקרה לגופו למען ההגינות; במקרים כאלה, יש לבחון באופן ספציפי גם את מעמדם של בני זוגם המיניים.

הומוסקסואליות תוסבר ואף תשובץ בבתי הספר מגיל צעיר; הומוסקסואלים יוצגו בגלוי ויהפכו למושכים בתקשורת; וכן הלאה.[48]

מצב עניינים מזעזע זה כבר קיים בדרגות שונות במדינות מערביות רבות כיום, כולל ישראל.

אם נתייחס רק לתורה, הומוסקסואליות תיראה (למרות שהיא מתויגת כתועבה ובעקרונית דינה מוות [ויקרא כ', יג]) כחטא פרטי בלבד שכל *אדם* יצטרך לתת דין וחשבון עליו בפני אלוהים. כיום, רוב הרבנים מתייחסים לעניין ככזה, מבלי להרהר באמת בהשלכות של עמדה כה מוגבלת.

אבל ההיקף הגובר הנוכחי של סטייה זו באוכלוסייה, והסכנה שהיא תדביק עוד ועוד אנשים עקב אגרסיביות התעמולה והאקטיביזם לטובתה, הופכים אותה לבעיה *קולקטיבית* בממדים שלא דמיינו בעבר (בדורות קודמים), מחלה חברתית. כל הומוסקסואל בנפרד עשוי להיות חסר חשיבות עבור מישהו מלבד עצמו; אך כאשר מספרם גדל מספיק, הם הופכים לסכנה חברתית חמורה.

לא רק שההומוסקסואלים עצמם אשמים בחטא החברתי החמור הזה, אלא שכל המנהיגים הרוחניים, המחנכים, העיתונאים, הפוליטיקאים, השופטים, השוטרים, הבדרנים וכו', שתומכים או מגנים על הומוסקסואליות בצורה כלשהי, או פשוט נמנעים מגינוי והתנגדות לה, אשמים גם הם בחטא ענק זה. סובלנות או תמיכה ברשע הן חוסר מוסריות במסווה של מוסר.

בהקשר זה, אבסורד וביישן לטעון (כפי שעושים חלק) שיש לשנוא את "החטא" (הומוסקסואליות), אך לא את "החוטאים" (הומוסקסואלים והומופילים). בתפילת *עמידה* , ברכת *"למלכינים"* מסתיימת בגינוי ברור

---

[48] פרויקט חברתי זה הוא אולי חלק מפרויקט גדול יותר, המכונה "החברה המינית". בחברה זו, כביכול, תהיה אורגיה המונית קבועה. יחסי מין יהיו צורת האינטראקציה העיקרית בין גברים לנשים, גברים לגברים, נשים לנשים, מבוגרים וילדים, ואפילו בני אדם ובעלי חיים. המודל ל"אידיאל" חברתי זה הוא סרט הפורנו, שבו אנשים מאוננים או מקיימים יחסי מין כל הזמן עם מישהו או משהו.

של החוטאים, ולא רק של החטא באופן מופשט. החיים הם מבחן, ויש מחירים לשלם על מעשים רעים. "תקינות פוליטית" מודרנית אינה מעלה על פי היהדות הנורמטיבית, אלא הפרה בלתי נסלחת של החובה לאמת ולצדק.

"רבנים" רפורמיים ושמרנים המקיימים, תומכים או רק מאפשרים הומוסקסואליות צריכים להיות הראשונים להיחשף ולגינוי, ככופרים קיצוניים ומסוכנים. היהדות הנורמטיבית תאבד את סמכותה המוסרית אם תישאר שקטה ופסיבית לנוכח המתקפה האחרונה על המוסר היהודי והאנושי. עדיף להדיר מאשר לכלול אנשים רעים כאלה; עדיף להיות מעטים וטהורים מאשר רבים ומטמאים.

אגב, דתות אחרות צריכות לעשות את אותו הדבר, ולהדיר ולגנות באופן נמרץ את כל ההומוסקסואלים וההומופילים שיצאו מרצון. אסור לאפשר לאנשים כאלה לחשוב שהם יצליחו להתחמק מפשעים נגד האנושות. רק בדרך זו ייעצר הטירוף המתפתח הזה.

רבנים אורתודוקסים חייבים להתעורר לכוונות הפושעות מבחינה רוחנית וחברתית של הומוסקסואלים והומופילים ולהילחם בהם ברצינות. עד כה הם הגיבו בעדינות רבה מדי, לא בטוחים כיצד להגיב למתקפה הנוכחית על ערכים מסורתיים. בשל תמימות פוליטית, הם כשלו בחובתם להנהיג את עצמם בהגנה על המוסר הציבורי.

נראה כי האפולוגטים של ההומוסקסואליות הצליחו לשכנע כמה רבנים תמימים שהתנהגות הומוסקסואלית עשויה להיות מחלת נפש או כפייה גנטית, כך שיש לרחם על הומוסקסואלים ולעזור להם במקום לפסול אותם ולדחות אותם. עם זאת, לטענות על מחלת נפש או שוני פיזי אין בסיס מדעי. ובכל מקרה, כיום הומוסקסואלים מעדיפים להיחשב "נורמליים" מאשר להתנצל (וכך להשפיל אותם) כחריגים או לא נורמליים.

יתר על כן, התורה מבהירה שהומוסקסואליות היא עבירה מרצון; אחרת, היא לא הייתה גוזרת עליה את העונש החמור ביותר, באופן אוניברסלי

וללא תנאי. זוהי התנהגות לא מוסרית שהמבצעים אחראים לה באופן אישי. אין להם אף אחד ואין להם מה להאשים בה מלבד עצמם.

גזר דין מוות על הומוסקסואליות בתורה התייחס לגברים בלבד, על פי ההלכה היהודית . איני בטוח אם זה נחשב כגזר דין שיש לבצע על ידי ה' או על ידי בתי הדין הרבניים. בכל מקרה, הערעור הנוכחי אינו נועד לקדם החזרת הוצאות להורג כאלה, אם אי פעם התרחשו בהיסטוריה. לרבנים אין סמכויות כאלה כיום, בישראל או במקומות אחרים, ואני לא עוסק בנושא זה.

הנקודה המועלית כאן היא שאנו יכולים ללמוד לקח מחומרת גזר הדין של התורה. מוות הוא גירוש קבוע מהעולם הזה; במקום זאת, אנו יכולים לפחות לגרש יהודים שעוברים על כך מהחברה היהודית. האחרון הוא גזר דין קל יותר, אך הדבר הטוב הבא. יתר על כן, ניתן להחיל נידוי באופן עקבי על נשים הומוסקסואליות כמו גם על גברים, ועל תומכי הומוסקסואליות שאינם הומוסקסואלים.

בעולם המודרני, שוויון בין גברים לנשים הוא חשוב מאוד; אנשים לא יראו ביחס לא שוויוני כלפיהם צודק. שימו לב שרבנים רואים גם בהומוסקסואליות נשית מעשה מגונה, אם כי במידה פחותה [49]. עם זאת, האיסור המוצע כאן אינו נועד כעונש על חטאים דומים; הוא נועד כמעשה פוליטי למניעת הדבקה נוספת באוכלוסייה, מעשה של היגיינה חברתית [50].

---

[49] במאמרי *"לא לסדום"* , אני גם מודה (על בסיס טבעי יותר) שמעשים הומוסקסואליים נשיים הם פחות מוסריים מאשר סדום בין גברים.

[50] לפי הערכה אחת (ראה Jpost.com, 3 בינואר 2008), ישנם כ-18,000 זוגות חד-מיניים בישראל; כלומר 36,000 איש! נניח שמספר זהה של אנשים שאינם בני זוג הם הומוסקסואלים, ומספר יחסי של אנשים ממוצא יהודי שהם הומוסקסואלים מחוץ לישראל (במיוחד בארה"ב, אני מניח). אז נוכל לנחש שסך *הכל עולמי* עומד על כ-100,000 איש. זוהי מגפה, אסון של ממש לעם היהודי. מטרת האיסור תהיה להוציא את התפוחים הרקובים מהחבית היהודית, או לדקור את הכבשים החולים מהעדר, לפני שהם ידביקו פרטים נוספים. זוהי דרך המניעה, המשמשת בגינון, בגידול וברפואה.

התורה אינה מצדיקה תגובה מתונה יחסית לחטא זה; היא אינה מספקת, למשל, כל טקס טהרה או קורבן מקדש הקשור אליו. שום חרטה לא תמחק מעללי עבר כאלה; כל מה שתשובה יכולה לעשות כאן הוא להחליט לא לחזור עליהם בהווה או בעתיד.

לכן, הרבנים צריכים לא להטיל ספק לגבי ההתאמה והצדקה של עמדה אנטי-הומוסקסואלית חזקה ובלתי מתפשרת. תגובה חלשה, בתירוץ "הומניטרי", פשוט לא תעשה את העבודה. היא רק תפגע ביהדות ובאמינות הרבנים, בכך שתראה כאילו היא מתירה התנהגות כזו.

יש לציין כי איסור כזה אינו בלתי אנושי בסטנדרטים מודרניים. הוא אינו מרמז על כך שהאנשים הנוגעים בדבר אינם בני אדם – הוא רק שולל מהם את הזכות לקרוא לעצמם יהודים עוד, וליהנות מהפריבילגיות הכרוכות בכינוי זה. הוא אינו מפלה באופן כללי – הוא רק מבטא את זכותה של כל קבוצה דתית לבחור את בני לווייתה הרוחניים.

אם תנסו לגלות סובלנות כלפי הומוסקסואלים אמיתיים בתקווה לתקן אותם, רק תעודדו הומוסקסואלים פוטנציאליים. גישה "ליברלית" וחביבה בעניין זה לא תציל נשמות רבות; היא דווקא תגרום לאובדן נשמות רבות נוספות, שכן אנשים לא יתייחסו לאיסור ברצינות. יהודים רבים כבר זוהמו באופן בלתי הפיך, והם כמעט מתים מבחינה רוחנית. שכחו אותם, הם אבודים לנצח: אלא חשבו על אלה שעדיין לא זוהמו. והעניין דחוף.

במשך שנים, מנהיגים רוחניים יהודים אפשרו לבעיית ההומוסקסואליות להתפתח בחברה בכללותה, מבלי להטיף נגדה בבתי כנסת או לעשות כל מאמץ אחר להילחם בה. הם כמובן קיוו שהבעיה תיעלם איכשהו מעצמה, אך היא כנראה הולכת וגדלה. יש להודות שלא ברור מה הם יכולים לעשות בנידון, שכן הרוב המכריע של היהודים שעוברים על החוק בצורה זו לעולם לא הולכים לבית הכנסת או באים תחת השפעה רבנית בכל מקרה.

הרבנים מדברים ברצון על שמירת שבת או אי אכילת חזיר, אך באופן מובן מהססים בשם הצניעות (*צניעות*) להטיף בפומבי על התנהגות מינית

הולמת. הבעיה היא ששתיקה מוסרית כזו נתנה לציבור את הרושם שהומוסקסואליות אינה נושא גדול באמת בעיניהם - או שכוחות הרשע הפועלים חזקים מדי מכדי שיוכלו לערער עליהם. בכל מקרה, "הטפה לגרורים" אינה יכולה לפתור את הבעיה שלפנינו.

מה שדרוש הוא הצהרה חזקה שתגיע לציבור הרחב. האיסור המוצע הוא בדיוק הצהרה כזו. הוא יעורר וצריך *לשערר* את כל האנשים בעלי החשיבה המוסכמת, שאומנו על ידי התקשורת לראות בהומוסקסואליות כנורמלית ואת ההגנה עליה כטובה. הם יאשימו את הרבנים בקיצוניות ובכינויים דומים, כדי להפחיד אותם עד כדי כניעה. גם יהודים רבים יתנגדו ויפחדו, וידרשו מהרבנים לשמור על פרופיל נמוך בעניין זה. אבל כמה צעירים בחוץ בוודאי יבינו את המסר ויינצלו מללכת בעקבות האופנה הדקדנטית הזו.

רבנים יקרים, אנשים טהורים מבחינה רוחנית באמת לא צריכים לפחד מרע. קחו בחשבון שכיום הומוסקסואלים מארגנים צעדות רחוב מגונות בישראל, אפילו בירושלים. זה משמש כדי להכשיר הומוסקסואליות ולהפוך אותה לאופנתית, וכך להפיץ אותה. חלק מהרבנים התנגדו בעל פה, או אף המליצו על הפגנות נגד, אך צעדים פושרים כאלה רחוקים מלהספיק כדי לעצור את המגמה; נדרשת הרבה יותר אגרוף כדי לדכא את המפלצת הזו. נקטו עמדה איתנה ופעלו בנחישות.

הומוסקסואלים משתמשים בערמומיות בכל הכלים שמספקת להם פרשנות פשטנית ושגויה של דמוקרטיה כדי לקדם את מטרתם החתרנית. הם קבוצת לובי משכילה ועשירה, רבים ומשפיעים מספיק כדי להשפיע על בתי מחוקקים לאומיים וגופים בינלאומיים. אם לשפוט לפי הצלחותיהם בצפון אמריקה ובאירופה, הם יצליחו בקרוב מאוד להשיג בישראל את כל החופש המשפטי שהם רוצים כדי להשחית יהודים צעירים רבים. אל תתפלאו אם, יתרה מזאת, הם ידרשו עם הזמן לצנזר את הפסוקים האנטי-הומוסקסואלים של התורה.

אבל יש דרך אחת, רק אחת, לעצור את האנשים המתועבים הללו מלהתקדם הלאה, לפחות בעולם היהודי. זוהי דרך שכל הסמכויות הרבניות בישראל (ואכן, בעולם) יתכנסו ויכריזו יחד שכל ההומואים וההומופילים הברורים אינם *עוד יהודים* . רק איסור כה חזק יכול להכניס את יראת ה' ללבבותיהם של חלק מהאנשים הללו, ורק הרבנים המובילים (האורתודוקסים והמסורתיים, לפחות) מחזיקים בכוח המוסדי והמוסרי לעשות זאת.

המונחים "יהודי" ו"הומוסקסואל" חייבים להיות מובנים על ידי כולם כניגודים, מונחים סותרים. לא יכול להיות דבר כזה "הומוסקסואל יהודי": מושג כזה מביש לכל היהודים ההגונים. יהודים נורמליים אינם רוצים להיות מקושרים להומוסקסואלים, אפילו לא במחשבה. התנהגות כזו היא עומק השחיתות, משהו שאינו עולה בקנה אחד עם היהדות. יהי זה ידוע לכל: אם אתה יהודי, אינך יכול להיות הומוסקסואל; ואם אתה הומוסקסואל, אינך יכול להיות יהודי.

אם מישהו מודה בפומבי בהיותו הומוסקסואל בתקשורת, או מודה בהיותו הומוסקסואל מול שני עדים או יותר, אזי יש לאסור רשמית את אותו אדם מהדת היהודית (לדוגמה: דנה אולמרט, בתו של ראש הממשלה הנוכחי, ו"רבנים" רפורמים ושמרנים שונים).

יתר על כן, אם מישהו, במילה או במעשה, נוקט עמדה פומבית בעד הומוסקסואליות או "זכויות" הומוסקסואליות, אזי יש להכריז על אדם זה כמנודה מהדת היהודית (לדוגמה: שופטים מסוימים בבית המשפט העליון, חברי כנסת מסוימים, אנשי אקדמיה ועיתונאים מסוימים).

מהי המשמעות של נידוי? אם מדובר בגבר, הוא לא ייחשב עוד כחלק ממניין , לא יעלה לתורה, ולא יינתנו לו כל חובה וזכויות הניתנות בדרך כלל ליהודים. אם מדובר באישה, כל ילד שתלד מאותו רגע ואילך לא יוכר כיהודים. יתר על כן, אין לאפשר לאנשים כאלה להשתתף בטקסים של יום כיפור או להיקבר בבתי קברות יהודיים.

ייתכן שקשה לנהל ולאכוף חריגים כאלה בפועל, אך המסר התיאורטי שהם מעבירים חשוב ויעיל בכל מקרה. בית דין רבני יצטרך להכריע בכל מקרה, ויהיה צורך לתחזק רשימה שחורה מרכזית.

יש אנשים שמתנגדים באופן בלתי נמנע: מה לגבי *תשובה* ? אם הרבנים רואים הומוסקסואלים לשעבר ברי גאולה (אם כי איני רואה על סמך מה הם היו עושים זאת), אז אם לאחר גירושם מהיהדות אנשים כאלה ירצו בכנות לחזור, הם יצטרכו לעבור גיור *הלכתי* כמו כל לא יהודי אחר. רוב האנשים הנוגעים בדבר לא אכפת להם מזהותם היהודית בכל מקרה; אבל חלקם עשויים לחשוב פעמיים ולשנות את דרכם.

שימו לב שממשלות חילוניות אינן יכולות לעשות דבר מבחינה חוקית כדי למנוע מרשויות דתיות להדיר את מי שהן בוחרות להדיר מדתן. דת היא כמו מועדון פרטי, שבאופן עקרוני חופשי לבחור את חבריו. כמובן, ממשלה יכולה לעכב מימון נחוץ מאוד, ולהשתמש באמצעי לחץ דומים, או אפילו לרדוף ולכלוא אנשים בכל תירוץ; אבל אז על הרבנים להחליט מה הכי חשוב להם.

הרבנים לא יכולים להישאר פסיביים; הם חייבים לעשות משהו; זוהי עבודתם. נידוי הוא כלי הכוח היחיד העומד לרשות הרבנים באופן מיידי, אם הם באמת רציניים בהתנגדותם להומוסקסואליות. רק באמצעות צעדים רדיקליים וחזקים כאלה ניתן לעצור את הגל. אם מנהיגינו הרוחניים לא יגלו את האומץ והנחישות הדרושים, הם באמת ייכשלו בשירותם; והעולם יהפוך למבולבל, אפל ומכוער עוד יותר.

לְהַשְׂכִּיל

18. פילוסופיה של המשפט

(מתוך *Volition and Allied Cousal Concepts* , פרק 18:3.)

אתיקה נובעת באופן טבעי קודם כל בתוך הפרט, במובן שייתכנו לו ציוויים, עכבות או חירויות מסוימים. אתיקה כתופעה חברתית צצה ככל הנראה במשפחה, כאשר ראש הבית (על בסיס האתיקה האישית שלו) נתן עצות או פקודות ונשמע להן (בין אם מתוך אהבה ובין אם מתוך פחד). באופן רחב יותר, לקהילה הסובבת היו מסורות וכללים שיש לכבד, כמו גם עצות או פקודות מההנהגה, מי שלא תכלול, כדי לשמור על קשרים חברתיים. בסופו של דבר, השאמאן המקומי או דמות דתית אחרת נתן הוראות, בשם האל או האלוהויות של הקבוצה. ככל שאתיקה חברתית בלתי פורמלית זו הפכה למוסדות פורמליים יותר, צץ מושג החוק.

מה שאני רוצה לדון בו כאן הוא ההבחנה בין עקרון אתי לחוקיות, כדי להדגיש שהפיכת *משהו לחוקי אינה הופכת אותו למוסרי; הפיכת משהו ללא חוקי אינה הופכת אותו ללא מוסרי*.

הבחנה שאנשים לעתים קרובות מוצאים מבלבלת היא זו שבין חוק אתי לחוק פוליטי. אנשים בדרך כלל מבינים שהחוקים הקיימים כיום בספרי החוקים של מדינה (המכונים כאן חוקים "פוליטיים", כלומר שהם נחקקים ונאכפים על ידי הרשות הפוליטית, למרות שהם עשויים להתייחס לכל עניין) אינם בהכרח מוסריים בתוכנם; אך הם גם סבורים בדרך כלל שמה

שמאפשרים חוקים כאלה הוא בסופו של דבר מותר ומה שהם אוסרים עדיף להימנע ממנו.

מסיבה זו, החברה עשויה במקרים מסוימים לאסור פרקטיקות שתומכיה טוענים שאינן מזיקות, בהיותן "מעשים פרטיים בין מבוגרים בהסכמה" - בטענה שמעשים כאלה בכל זאת משפיעים בעקיפין על אנשים שאינם צד ישיר להן. לדוגמה, ניתן באופן סביר להוציא את ההומוסקסואליות בלתי חוקית בטענה שהפיכתה לחוקית נותנת לחלק מהצעירים את הרושם שהיא מוסרית, מה שגורם להתנהגות כזו להתפשט, לתדהמה ולמנוע את רצונם של אזרחים רבים (כולל הורים רבים מאוד), כך שהיא כבר אינה עניין פרטי אלא סוגיה של מדיניות ציבורית.[51]

הבה נבחן בקצרה את המושגים המעורבים. באופן אידיאלי, אתיקה מוחלטת תיגזר מתוך שיקול דעת חכם ומושכל של טבע האדם ומקומו של האדם בעולם. חמוש בהנחיות מוסריות כלליות כאלה, כל אדם בעל כוונות טובות יוכל, באופן עקרוני, להבחין בין טוב לרע בכל סיטואציה ספציפית העומדת בפניו, ויפעיל את רצונו בהתאם. לא יהיה צורך בחוקים שנאכפים על ידי החברה.

מבחינה מעשית, תרחיש אוטופי שכזה יכול להוביל רק לכאוס חברתי. אפילו בחברה מלאה ברצון טוב, לאנשים יש רעיונות שונים לגבי מה נכון או לא נכון, וקשה למצוא הוכחות מוחלטות. במיוחד לאור העובדה שלבני אדם יש רצון חופשי, ורבים מהם - תחת השפעות שונות - בוחרים לעתים קרובות במה שהם (עצמם) רואים כרע, במקום (כפי שההיגיון מכתיב) לעשות את הטוב. לפיכך, נוצרים באופן בלתי נמנע סכסוכים, אשר בסופו של דבר פוגעים כולם. מסיבות אלה, מוסכם בדרך כלל כי סטנדרטים מינימליים משותפים צריכים להיות מוטלים באופן קונבנציונלי על ידי הרוב או מיעוט מוסמך.

לפיכך, אנו מהווים מדינות, ממשלות, בתי מחוקקים, רשויות שיפוט וכוחות משטרה, אשר יחד חוקקים ואוכפים חוקים. עיקרון מנחה בחקיקה ואכיפת חוקים כאלה יהיה ש"זכויותיו של אדם אחד מסתיימות במקום שבו

---

51 אפילו אם המתרגלים לא יעשו דבר כדי לקדם את עיסוקה, *השפעתם השלילית* גרידא על החברה תהיה סיבה מספקת לאסור אותה; קל וחומר אם הם יעשו מאמצים להפיץ אותה.

מתחילות זכויותיהם של אנשים אחרים". פתגם שימושי נוסף הוא "אל תעשה לאחרים את מה שלא תרצו שיעשו לכם". אך ברור שאמירות כאלה אינן מספקות לנו מדע מדויק. לא תמיד קל להחליט מה צריך לחוקק ומה עדיף להשאיר כשלעצמו. מדע המדינה הוא דיסציפלינה אמפירית משתנה.

בפרספקטיבה מתוקנת זו, חוק אתי מכסה את כל הפעולות האנושיות, בעוד שהחוק הפוליטי מכסה רק חלק ממנה. החוק האתי הוא באופן אידיאלי אוניברסלי; אך רק חלק או תת-קבוצה שלו נחקק ונאכף פוליטית, והשאר באחריות הפרט לגלות או לפחות ליישם.

היקף המשפט הפוליטי הזה הוא עצום, אך לא עצום כמו היקף המשפט המוסרי. הוא כולל משפט פלילי (נגד רצח, גניבה וכו'), משפט אזרחי (לגבי נישואין, ירושה וכו'), משפט מסחרי (לגבי רכוש, חוזים וכו'), ולמעשה כל סוגיה משפטית שעשויה להתעורר ביחסי הגומלין בין בני אדם.

לפחות תיאורטית, מטרתם של חוקים כאלה היא להבטיח שלום חברתי, רווחה כללית, ביטחון אישי, צדק וכן הלאה - אם כי בפועל, כידוע לכולם, הם לעתים קרובות כלי ניצול וחסרי צדק. באופן עקרוני, מה שמייחד אותם מכלל חוקי האתיקה הוא הצורך להפחית את החיכוכים בין אנשים למינימום סביר. מבחינה היסטורית, מינימליזם כזה לא תמיד התקבל; חברות מסוימות היו טוטליטריות, שניסו לשלוט כמעט בכל דבר.

בפועל, מסיבות אפיסטמולוגיות שכבר צוינו, תחומי האתיקה והמשפט הפוליטי נוטים להתרחק במידה מסוימת, כך שלמרות ששני התחומים מצטלבים במידה מסוימת, התחום הפוליטי אינו כלול כולו בתחום האתי, אלא נופל בחלקו מחוצה לו. חוקים שנחקקים על ידי החברה, בין אם באמצעים דמוקרטיים ובין אם בדרך אחרת, עשויים להיות שונים מהחוקים המוצעים על ידי מצפון אישי או על ידי מחקר ודיון מושכלים של פילוסופים אתיים.

סטייה כזו היא במקרים מסוימים סבירה; אך לעתים קרובות היא לא רציונלית. במערכת ממשל לא דמוקרטית, הדעות הקדומות של המעטים השולטים מוטלות על הרוב, ללא מקום לוויכוח. בדמוקרטיה, שבה עקרונית ויכוח רציונלי הוא הכלל, *קבוצות לחץ* מצליחות מדי פעם לנסח חוקים התואמים את דעותיהן הסוטות, פשוט מכוח כוחם המספרי או באמצעות שיקולים אחרים שמאלצים פוליטיקאים להיכנע לרצונם.

בעשורים האחרונים, פעילויות רבות שנחשבו באופן מסורתי כלא מוסריות הוכרזו כחוקיות במדינות המערב.

עכשיו, הרשו לי לומר שזה לא חיבור פוליטי [52]; אני לא מצפה ששום דבר שאני אומר או עושה עשוי לעצור את הגל המצער הזה. הפילוסופיה ההיסטורית שלי סקפטית מאוד. *בכל דור ודור, אמונה שגויה כלשהי, המוחזקת על ידי חלקים גדולים מהציבור, עולה לקדמת הבמה וצוברת תאוצה, עד שהיא מגיעה לסיומה האבסורדי הטבעי, כמו נקודה כואבת המתפוצצת ומשחררת את מוגלתה, ואסון מתרחש, כך שמספיק אנשים ילמדו להימנע מאותה טיפשות מסוימת מעתה ואילך.*

נאציזם וקומוניזם היו דוגמאות אופייניות: הם הגיעו לזירת ההיסטוריה לקול תשואות העם, ועזבו בעיצומם של דמעות רבות. אנשים באירופה למדו לקחים מסוימים, על שימוש פעיל בכוח ברוטלי, על רדיפת מיעוטים גזעיים, על שנאה לאומית ומעמדית, וכן הלאה; הם שינו את דרכם במידה מסוימת לאחר מכן. הם היו יכולים לחסוך לעצמם את הטרחה והכאב, אילו היו פונים להיגיון, במקום להיכנע לרגשותיהם הנמוכים ביותר.

זכרו שהיטלר נבחר באופן דמוקרטי (פחות או יותר). באופן מציאותי, דמוקרטיה היא ללא ספק שיטת הממשל הטובה וההוגנת ביותר הזמינה לנו; אך כידוע לכולנו, היא אינה מושלמת. העובדה שחקיקה מסוימת מתקבלת אינה הוכחה לתמיכה עממית, קל וחומר שהיא נכונה [53]. רוב החוקים מבוססים על דמוקרטיה עקיפה; המחוקקים והשופטים המעורבים בעניין עשויים להיות פחדנים, חסרי מוסר או נפגעים באופן אישי. אם היו משתמשים במשאלי עם, התוצאות היו עשויות להיות שונות מאוד. אך גם במקרה של חוקים שנקבעו בדמוקרטיה ישירה, *מספר הקולות אינו קובע מה נכון או לא נכון*.

מהרהור זה נובע כי העובדה שחוקים מסוימים בספר החוקים קובעים, מתירים או אוסרים מבחינה חברתית-פוליטית דפוס התנהגות מסוים, אינה אומרת שדפוס ההתנהגות המדובר נקבע, מותר או אסור מבחינה

---

[52] אני בדרך כלל נמנע מלהיכנס לפרשנות או ויכוח פוליטי בכתביי, משום שמטרותיי הפילוסופיות נמצאות ברמה עמוקה יותר של אפיסטמולוגיה ואונטולוגיה. מחלוקת בוודאי תרחיק חלק מהקוראים, שעשויים לראות חלק מהשקפותיי כ"ליברליות" מדי או "שמרניות" מדי.

[53] יתרה מזאת, התמיכה של כלי התקשורת הגדולים אינה אומרת דבר.

אתית-מוסרית, בהתאמה. מה שהחברה במקרה העדיפה (או אסרה) עשוי בכל זאת, מנקודת מבט של אתיקה, להיות שגוי (או נכון, בהתאמה). ייתכן שהטיעונים המעורבים היו שגויים או מבוססים על מידע לא מספק.

יש להבין את המונחים "חוקי" ו"מוסרי" כקטגוריות נפרדות ונפרדות, אם כי מבחינה מושגית הן קשורות חלקית (כפי שהסברנו). הפיכת משהו לחוקי אינה הופכת אותו למוסרי; הפיכת משהו בלתי חוקי אינה הופכת אותו ללא מוסרי. יש במיוחד להבהיר לצעירים את ההבחנה החשובה הזו.

ייתכן שהפרט לא יתייחס באופן סביר לקיומן של נטיות משפטיות מסוימות בספרי החוקים כמעידות על אמת אתית, משום שחקיקה אינה מבוססת אך ורק על רפלקציה רציונלית, אלא תלויה *בכוחות חברתיים* . המחוקק עשוי להיות מואשם בהטעיית אזרחים אחרים, אך אלה נשארים אחראים למעשיהם.

הפרט עדיין נדרש לחשוב בעצמו, ולפחות לשקול את העצות האתיות של הדוקטרינות החכמות שהאנושות יצרה. קיומן של חירויות או מגבלות פוליטיות אינו פוטר אדם מאחריות מוסרית לבחירותיו. חקיקה אינה תחליף למצפון, או אליבי צודק לוויתור מוסרי. למרות שאיום או הגנה משפטיים יכולים למתן אחריות מוסרית, הם אינם פוטרים.

מנקודת מבט אתית, חוקים הם רק גורם משפיע אחד מבין אחרים על התנהגות, שבמקרים מסוימים ייתכן שיהיה חכם להתעלם ממנו מרצונו או להתנגד לו.

עבודותיו של אבי ציון

אבי ציון הוא מחברם של מספר עבודות על לוגיקה ופילוסופיה: לוגיקה עתידית (1990); לוגיקה יהודית (1995); אי-לוגיקה בודהיסטית (2002); פנומנולוגיה (2003); הלוגיקה של סיבתיות (1999, 2003, 2010); רצון ומושגים סיבתיים נלווים (2004); הרהורים (2005); מדיטציות (2006); הרהורים לוגיים ורוחניים (9-2008); לוגיקה קל וחומר (2013). ניתן ללמוד עבודות אלה בחופשיות בכתובת: www.TheLogician.net.

ISBN 978-1497304727